Viața studențească

REVISTĂ A ASOCIAȚIILOR STUDENȚILOR DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

12 PAGINI • 0,50 LEI • ANUL XI • NR. 43 (208) • SÎMBĂTĂ 24.XII.1966

ELOGIUL EXUBERANȚEI

Există două ipostaze ale aceleiași vîrste ! Prima se răsfrînge cotidian în expresia pubertală a tinerilor care se regăsesc într-un hohot de rîs rotund, sănătos, muzical, într-o îmbrățișare prietenească, exprimînd bucuria unui eveniment, victoria într-o luptă de zi cu zi în viață, în miracolul atîtor uluitoare prefaceri la care sîntem martori și la care participăm din toate fibrele sensibilității noastre. Pentru că există o sensibilitate care ne face să intrăm în rezonanță unii cu alții, să ne bucurăm unii de alții și de realizările noastre și să ne comunicăm această bucurie cu sinceritate frustră, bărbătească. Sînt tineri care trăiesc fiece clipă rotund, care își refuză somnul și euforia unei lenevii absente numai pentru că au impresia că nu se poate întîmpla nimic în afara lor, că trebuie să fie martori la fiecare eveniment cotidian. Există o afectivitate, să-i zicem cronică, de a te entuziasma de fiecare descoperire omenească, de a împărtăși întotdeauna și altora sentimentele de candoare pe care le trăiești, de a fi în cele din urmă tînăr ! Pentru că ești tînăr atîta vreme cît ai capacitatea de a te uimi, de a recepta, de a însuși tot ceea ce e într-adevăr uluitor, ceea ce e nou și valoros. Expansivitatea, generozitatea aceasta spontană, sinceră, e o caracteristică a tinereții ! În clipa în care încetezi să te miri, să te uimești, să-ți spui întrebări și să cauți răspunsuri în această uriașă aventură a cunoașterii înseamnă că ai murit ca om !

Reversul acestei ipostaze e tînărul închis, taciturn, mediocru. prelins printre lucruri fără ecou, fără rezonanțe intime. Tînărul acesta e întunecat și necomunicativ și parcă aduce cu sine ploaia, o ploaie cenușie. Nimic din lungul șir de evenimente care umplu spațiul și timpul uman nu se răsfring în el sau, dacă se răsfring, rămîn așa ca într-un film abia developat, la negativ. care nu va primi niciodată reflexul de lumină și umbră real al lumii înconjurătoare. Să fim atenți ! Acești tineri ne induc uneori în eroare printr-o seriozitate contrafăcută, exterioară, în spatele căreia se ascund oameni sterpi, seci, lipsiți de vlagă spirituală și de aureola unui surîs. Ei nu știu să trăiască bucuria unei întîlniri cu un prieten adevărat, pentru că nu au prieteni. Ei nu știu să descopere într-unul din vastele domenii ale științei și culturii sîmburele pasiunii, ei nu simt nici un imbold spre cunoaștere, spre desăvîrșire și dacă îi vezi uneori studiind închiși zile întregi în bibliotecă fac acest gest automat, mecanic, fără afectivitate, fără sens. Ei se recuză pe sine și se mistifică pînă la o îmbătrînire pretimpurie, pînă la scleroză spirituală și morală. Ei de fapt mor în ei înșiși ca niște faraoni închiși în piramidele egolatriei lor.

Acestui revers noi îi opunem exuberanța, entuziasmul, optimismul și tinerețea — alesele însușiri care ne caracterizează și ne înnobilează.

Adrian DOHOTARU

P. S. Dar, despre ipostazele acestui revers citiți în paginile 6—7 grupajul care poartă drept titlu un vers celebru al lui Nicolae Labiș : „CEI CE NU ARD DEZLĂNȚUIȚI CA NOI..."

Liniște ! (sau, mai degrabă : Atenție !). Se apropie examenele !
Fotografie de Emil COJOCARU

DIN SUMAR:

Estudiantina

Se zice că-n viață ființa noastră mișcătoare atinge realul din lucruri, îl face să plîngă și să rîdă și-l așează sieși, deopotrivă, ca un al doilea chip, ca o podoabă, ca un soare înfrunzit în răsăritul cerului, ca o viță de vie care urcă și se prinde de băierile albastre pînă dă de un deal care se numește inimă. Pe acolo trec toate rîurile nemuritoare, somnul și sunetul, cele bune și rele alese dinadins sau începute cînd ne bucurăm ; și toate cele atinse și neatinse se numesc patimi : cîntecul, poezia și dragostea, omul și timpul său.

Harfa e ca o plantă care-și lasă rădăcinile să vibreze, să se-nvolbure ca un rîu furtunos care simulează venirea zăpoarelor sau dimpotrivă liniștitor ca o hotărîre mare de pace și adiere binefăcătoare. Numai mîinile se văd cum lucrează, dar dincolo de ele mintea și corpul le așează harul, le dau foșnet și viață nemuritoare ; flautul e o tulpină care pusă la gura zeului său dă muguri, înfrunzește și rodește, copac nemuritor, prin cîmpiile unde ninge cu sunete, viața unui sunet îl grăbește pe celălalt.

I-am ascultat pe ADRIANA ANCA și pe VOICU VASINCA la un concert dat în Sala mică a Palatului Republicii Socialiste România. Aceste cuvinte vin ca niște aplauze care se prelungesc totdeauna după concerte. Amîndoi sînt studenți la Conservator în anul V. Adriana Anca studiază harfa la clasa vestitei Elena Pascali, iar Voicu Vasinca la clasa Vasile Jianu.

Drumurile vin de departe ; istorie pe roți de sunete muzicale purtate prin Europa și prin orașele României. Bunicii Adrianei Anca au cîntat la Viena, au pus umărul pentru înființarea teatrului orădean. Tatăl și fratele sînt dirijori la Opera din Cluj, mama cîntăreață iar o soră este elevă la Școala de muzică din Cluj. Așadar, o familie care nu-și dezminte nici tradițiile, nici succesul. Adriana Anca a cîntat în orchestra Operei clujene, a făcut un turneu cu Filarmonica clujeană în R.S.F. Iugoslavia, bucurîndu-se de un meritat succes.

Voicu Vasinca mai are patru frați care cîntă la violă, vioară, violoncel, corn. El este flautist. Un cvintet, așadar — în familie.

Succesele sale sînt de asemenea cunoscute ; dă recitale în cadrul Studioului conservatorului. El a cîntat la Filarmonica din Ploiești, iar în cadrul conservatorului în anul 1964 a luat premiul întîi la Festivalul republican.

Hotărîtor în aceste performanțe din țară și peste hotare este studiul. Patru, cinci sau mai multe ore pe zi instrumentele își leapădă glasul și-l readună, apoi în zilele de adevărată sărbătoare se regăsesc în sălile de concerte — plante mișcătoare care cîntă.

Dumitru M. ION

LA I. C. F., UN CABINET MEDICAL ESTE ABSOLUT NECESAR

La Institutul de cultură fizică din București a existat un cabinet medical cu două norme de medici, un stomatolog și o soră de cabinet. Incepînd din anul 1967, institutul nostru a fost deservit de cabinetul medical ce se află la I.A.T.C. și care este normat pentru studenții de la I.A.T.C., I.C.F. și Conservator.

Asistența medicală a studenților din I.C.F. în această nouă formulă nu a fost satisfăcătoare. Controalele medicale inițiale, periodice și ocazionale (plecarea la cursuri de schi, cursuri de înot, excursii didactice, competiții sportive etc) au fost efectuate de către cadrele didactice ale institutului, de la catedra de Medicina culturii fizice, care, în afara preocupărilor didactico-educative și a cercetării științifice normate, se ocupau voluntar de această problemă.

Cu toate strădaniile conducerii institutului și ale catedrei de Medicina culturii fizice — disciplina Control și asistență medico-sportivă — considerăm că măsurile luate nu epuizează problema și este necesară intervenția Ministerului Sănătății și Prevederilor Sociale, singurul for competent în rezolvarea favorabilă a acesteia.

Profilul institutului nostru, numărul mare de studenți (800 la cursurile de zi și 1100 la cursurile cu scutire de frecvență), care practică exercițiile fizice și sportul în majoritatea orelor de lucrări practice, accidentele, traumatismele ce survin în această activitate de efort fizic aproape continuu, impun o reorganizare a ocrotirii sănătății studenților din I.C.F.

Conducerea institutului a făcut demersurile necesare la Ministerul Sănătății și Prevederilor Sociale, propunînd reînființarea unei unități medico-sanitare în cadrul I.C.F. care să se preocupe de acordarea organizată a asistenței medicale, să efectueze controalele medicale și să centralizeze la acest nivel toate problemele de sănătate ale studenților noștri, într-o evidență unică.

Rezolvarea favorabilă de către M.S.P.S. a acestei probleme, sub forma unui cabinet medical de institut, ar da posibilitatea unei accesibilități crescute, și a unei evidențe unice și dinamice cu fișe medico-sportive, pentru o mai bună stare de sănătate și, implicit, pentru o bună pregătire profesională a studenților din I.C.F.

Asist. dr. Viorel DIMITRIU

O SEARĂ MEMORABILĂ

În fața unei săli arhipline, grupul dramatic al studenților din București a prezentat pe scena Casei de cultură a studenților din Cluj cunoscuta piesă a Ecaterinei Oproiu, „Nu sînt turnul Eiffel", — spectacol de un răsunător succes în cadrul concursului formațiilor studențești de teatru de la Zagreb.

Înalta ținută artistică a spectacolului a confirmat din plin valoarea formației bucureștene de teatru. Studenții clujeni au aplaudat minute în șir pe talentații lor colegi. A fost o seară ce nu se poate uita.

Mihai MITEA

PASIUNEA PROFESORULUI

Cel mai vîrstnic cerc muzical studențesc din Capitală se pare a fi cel înființat în urmă cu 8 ani de către conf. univ. Dan Tatușescu la Facultatea de construcții civile și industriale. Aci se prezintă bilunar audiții cu temă însoțite de prezentări ale numitului îndrumător. În acest an iubitorii de muzică simfonică vor audia ciclul „Evoluția concertelor de pian și orchestră"; au și fost prezentate lucrări de Bach, Haydn, Mozart, Beethoven și Schumann.

Menționăm că apreciatul cerc funcționează numai datorită interesului îndrumătorului care aduce în fiecare ședință nu numai materialul demonstrativ, dar și utilajul (magnetofon, picup, discuri, benzi etc.). Singurul lucru care ne intrigă este faptul că în 8 ani de zile institutul n-a dotat acest cerc muzical nici măcar cu un picup sau magnetofon. Ni se pare totuși nefiresc să se supraliciteze pînă într-atît pasiunea unui profesor meloman...

*

În octombrie 1966 a luat ființă — în același institut și sub aceeași conducere — și „cercul de diapozitive". Deja au avut loc și s-au bucurat de succes ședințele de proiecții: „Mînăstirile din nordul Moldovei" (ing. Radu Moțoi) și „Imagini din Italia" (prof. I. Mazilu, prorector al institutului). Pentru viitor programul prevede prezentarea unor diapozitive din Cehoslovacia, Grecia, Iugoslavia, Anglia, Brazilia și Japonia.

MAI BINE MAI TÎRZIU DECÎT NICIODATĂ

Festivitatea tradițională de primire a anului I a avut loc, la Facultatea de educație fizică din Institutul pedagogic București, joi, 15 decembrie în sala mare de sport. Decît niciodată mai bine... și mai tîrziu...

Anului I i s-au înmînat de către studenții anului III albumul și fanionul, după care a urmat o demonstrație de gimnastică în execuția ansamblului institutului; totodată, componenți ai ansamblului de gimnastică artistică au prezentat exerciții individuale, iar formația de dansuri populare un scurt spectacol.

D. V.

ÎNTRECERI, ÎNTRECERI

La Facultatea de matematică din cadrul Institutului pedagogic din Pitești am asistat la întrecerile sportive între grupele anului I.

Manifestările s-au desfășurat la disciplinele: volei și handbal. Grupa a II-a s-a dovedit cea mai bună. A luptat cu grupa I și a învins-o. Cu toată galeria puternică, grupa a III-a a pierdut în fața grupei a II-a.

Din echipele de volei și handbal ale grupei campioane (grupa a II-a) s-au dovedit a fi cei mai buni jucători: PAUL BABONE, ALEXANDRU BRĂTUCU, ION ENARU, TITU GHEORGHILAS, NICOLAE CIUDEA, ION SAVU și alții.

În continuare vor avea loc întreceri pe facultate între ani și apoi, pe institut, între facultăți — la mai multe discipline sportive.

Florea TISTULEASA

ÎNCHINAT VÎRSTEI DE AUR

Acum o săptămînă, împodobită mai sărbătorește ca oricînd, aula Universității bucureștene a găzduit festivitatea închinată vîrstei de 18 ani — vîrstei de aur.

Emoționați erau mai ales cei care își aniversau în acea zi majoratul, dar și colegii mai mici sau mai mari, cadre didactice care au venit să-i felicite. Prof. dr. docent Albert Freiher, conf. Tamara Dobrin, prorector al Universității bucureștene, prof. Ion Borca, vicepreședinte al Comitetului Executiv al Sfatului popular al orașului București au vorbit celor prezenți despre condițiile minunate create tinerilor din patria noastră pentru a-și îndeplini visurile. Le-au fost arătate drepturile și înaltele datorii civice, răspunderile ce revin, o dată cu vîrsta, maturității.

Dintre tinerii de 18 ani a luat cuvîntul Petru Știrbu. În cinstea celor sărbătăriți, cu concursul formațiilor artistice ale facultăților de Matematică, Fizică și Drept, a fost prezentat un program artistic închinat evenimentului.

Constantin NEDEA

DISCUȚIE DESPRE REPERTORIU

La Institutul pedagogic din Constanța comisia culturală a organizat o întîlnire cu Teatrul Național din localitate pe tema „Repertoriul teatral". A vorbit secretarul literar Romeo Profit; actorii Julieta Borcea, Iancu Lucian, Daniela Anencov și alții au interpretat scene din piese cuprinse în repertoriul în pregătire. În avanpremieră s-au jucat fragmente din lucrarea dramatică „Prietena mea Pix".

MICROTRECERE ÎN REVISTĂ

În 15 și 17 decembrie la Constanța s-au desfășurat trecerile în revistă ale soliștilor institutului și formațiilor teatrale de la nivelul anilor. Studenții au urmărit spectacolele „Poveste studențească" de Mihail Sorbul, „E lung drumul pînă acasă" de O'Neill și o seară de poezie.

Asist. Teodor CONSTANTIN

Erată

În articolul „Pasiunea muncii intelectuale" — publicat în numărul trecut al revistei noastre de către **prof. dr. Constantin Ciopraga** — s-au strecurat două regretabile erori: în loc de **André Maurois** a apărut: André Marçois (rîndul 74), iar în loc de **foc continuu** — joc continuu (rîndul 75). Facem cuvenita rectificare, încredințați fiind totuși că cititorii noștri au sesizat greșeala de corectură la timpul potrivit.

Invitație pentru prietenii Operei

Miercuri, 21 decembrie, în sala de festivități a Casei de cultură a studenților din Capitală, muzicologul Alfred Hofmann a vorbit despre opera italiană în perioadele preclasică și clasică; cunoscuți soliști ai T.O.B. — printre care amintim pe artistul emerit Valentin Teodorian, Iulia Buciuceanu — au susținut exemplificări, interpretînd arii din opere de Monteverdi, Piccini, Pasiello, Cimarossa și Rossini. Această amplă manifestare constituie întîlnirea inaugurală a cercului „Prietenii Operei", inițiat pentru studenții bucureșteni de către conducerea Teatrului de operă și balet din România în colaborare cu Uniunea asociațiilor studenților din București. Pentru a oferi cititorilor noștri o cît mai competentă informație referitoare la profilul, scopul noului cerc înființat, cît și unele amănunte privind programul său, ne-am adresat artistului emerit MARIN CONSTANTIN — directorul Teatrului de operă și balet.

— Interesul tot mai sporit al tineretului universitar pentru muzica de operă și problemele teatrului liric, un evident crescendo înregistrat în dorința acestuia de a-și asimila o cultură muzicală profundă, indiscutabil ne-a determinat să medităm asupra unei formule menită să împlinească optim actul cultivării în acest domeniu. Discutînd cîteva proiecte cu reprezentanți ai Consiliului U.A.S. București, ne-am oprit la organizarea a ceea ce am numit „Cercul de prieteni ai Operei". Presupunînd că vă interesează și în ce anume constă activitatea lui, o voi prezenta succint, în continuare. În primul rînd invităm membrii cercului să studieze, în cadrul Casei de cultură, un ciclu de conferințe-lecții cuprinse pe tema „Pagini din istoria Operei". Întîlnirile, cu desfășurare lunară, conțin pe lîngă expuneri teoretice și exemplificări din creațiile reprezentative genului — susținute „pe viu" de prim soliști ai teatrului nostru. O „lecție" a și avut loc.

— Împinși de curiozitate v-am ruga să ne împărtășiți și ce rezervă pentru viitor ciclul de conferințe-lecții. E posibil?

— Evident, da. După opera preclasică și clasică italiană vom continua tematica prin opera germană, opera franceză, opera rusă și sovietică și opera română.

— Deoarece a existat la un moment dat în conversație precizarea „în primul rînd", sîntem tentați să credem că activitatea cercului nu s-ar reduce numai la acel ciclu de lecții pe care l-ați amintit. Ce-ar putea însemna, prin urmare, un „al doilea rînd"?

— Săptămînal, un spectacol prezentat numai pentru studenții bucureșteni. Așadar vom întregi cunoștințele fiecărei conferințe printr-un microciclu de patru reprezentații, care răspund la temă.

Ciclul de spectacole va fi introdus la 3 ianuarie „în scenă" prin opera „Bărbierul din Sevilla" de Rossini, după care vor urma operele „Carmen" de Bizet, „Don Carlos" de Verdi și baletul „Frumoasa din pădurea adormită" de Ceaicovski.

— Aceste spectacole vor favoriza în același timp și întîlnirea studenților cu soliști lirici ai primei noastre scene...

— În spectacolul pentru studenți cu „Bărbierul din Sevilla" vor evolua artistul poporului Nicolae Herlea, artista emerită Magda Ianculescu, artistul emerit Valentin Teodorian, Constantin Gabor, Maria Săndulescu, Valentin Loghin și alții. Își vor da de asemenea concursul, în cadrul celorlalte reprezentații enumerate, Zenaida Pally, Elena Cernei, Ladislau Konya, Constantin Iliescu, Elena Dima, Magdalena Popa, Ileana Iliescu, Gheorghe Cotovelea, Sergiu Ștefanski ș.a.

— Acest program complex și după opinia noastră extraordinar de atractiv va suscita probabil un viu interes. Cum va fi soluționat aspectul propriu-zis organizatoric al cercului? În ce condiții un student poate deveni membru al cercului?

— Orice student în urma unor înscrieri efectuate de asociațiile studenților poate deveni membru al cercului și poate participa la ciclul de conferințe-lecții pe baza unui abonament al cărui cost este de 15 lei. Spectacolele din cadrul Operei vor putea fi frecventate în condiții materiale avantajoase pentru studenți, care vor beneficia de bilete cu preț redus.

Dorința colectivului Teatrului de operă și balet al Republicii Socialiste România este de a stabili un cît mai strîns contact cu masa studenților aparținînd celui mai mare centru universitar al țării. Să realizeze un climat de receptivitate și o atmosferă de intensă efervescență, prin care un public studențesc cît mai numeros să învețe să prețuiască opera, să primească cît mai mult din sensurile muzicii lirice, să-și rafineze gustul estetic și să devină un bun cunoscător al muzicii de gen și chiar un exigent critic. Strădaniile lui vor fi depuse numai în acest sens. Sperăm să găsim ecoul pe care-l așteptăm — cîți mai numeroși prieteni ai operei.

Roxana COSTACHE

CEL MAI EXIGENT EXAMINATOR: ELEVUL

— ...După aceea, am venit aici la Pogoanele, cu toate emoțiile inerente bobocilor. Aceleași emoții, aceleași gînduri, același necunoscut în față și un plus de răspundere.

Îmi privesc și-mi ascult interlocutorul cu atenție. După ce mi-a vorbit de vremea studenției, de care s-a despărțit acum trei ani, de gîndurile care-l neliniștеau atunci, pe el ca și pe ceilalți colegi (punîndu-și mai puțin decît alții problema repartizării la țară, pe care într-un fel o socotea deja rezolvată), a ajuns treptat, pe nesimțite aproape, la zilele absolvirii. Nu era vorba de o odisee, nici nu mă așteptam la asta, și totuși omul acesta mă captivase și mă făcuse să-mi schimb părerea despre capacitatea de emoție a absolvenților de științe exacte.

— ...se spune de obicei, și recomandă și pedagogia, ca în prima zi de școală să intri foarte stăpîn pe tine în clasă, să faci în așa fel ca elevii să te judece bine din prima clipă. Din cîte știu acum, după aproape trei ani de experiență, sînt convins că întregul tău prestigiu ca profesor atîrnă în cea mai mare parte de „haina" pe care o ai în această primă oră de curs. Și vocea, și ținuta, și dialogul cu elevii, și absolut tot ce faci și tot ce spui în cadrul acelor cincizeci de minute sînt jaloanele după care elevul te intuiește și te caracterizează.

Aici interlocutorul meu se oprește puțin, zîmbește, și văzîndu-mi nerăbdarea pe față continuă:

— Îmi aduc aminte de toamnele cînd eram și eu elev la elementară. Cînd veneam acasă spuneam fiecare: „Mamă, știi, ne-a venit un profesor nou la fizică (sau la română). E așa de bun..." Vezi, deci, trebuie să-ți fie teamă mai înainte de toate de contrariul acestui răspuns pe care l-ar putea da un elev. Sînt lucruri mărunte dar importante.

Vorbim despre toate. Îmi povestește cîte ceva din activitatea lui de diriginte la clasa a VII-a, de munca pe care a dus-o cu cîțiva elevi certați cu disciplina, de cîteva înfrîngeri (pe care le socotește inerente și-l ambiționează) și ajunge dintr-o dată la prejudecata plafonării în munca didactică.

— Să vină o sută sau o mie de profesori să-mi spună că te plafonezi în învățămînt și tot n-am să cred. În fond, dacă te arde puțin flacăra pasiunii poți face din fiecare oră o creație.

Și la țară, dacă vrei să-ți faci o cultură, nu te oprește nimeni. Satul de azi (geaba mai cred unii greșit că ar fi „anonimat și blazare") nu mai este cel închipuit aiurea, din cărți, cu noroaie, cu ploi, cu singurătate. Vor crede mulți că spun asta nu din convingere, ci din bravadă, sau că am nimerit eu într-un sat deosebit. Dar realitatea e alta. Ei bine, i-aș invita aici sau în oricare alt sat.

— Vezi, am impresia că și în munca noastră există o dialectică a cunoașterii. Rămîne numai să fii antrenat de ea, să i te dărui cu pasiune și entuziasm și atunci poți avea satisfacții. (O să-mi ierți tendința mea de sistematizare, dar predau matematica și fizica și mă influențează și în afara orelor). Satisfacțiile sînt de mai multe feluri. Ale noastre, ale profesorilor, sînt interesante pentru că vin mai tîrziu, cînd elevii noștri au reușit să ajungă cu adevărat niște oameni. Dacă nu credem în aceste satisfacții atunci munca ne e zadarnică...

Citite, la prima vedere, aceste gînduri și vorbe frumoase, entuziaste și pline de acel dinamism caracteristic vîrstelor tinere, ar părea poate desprinse dintr-un roman sau dintr-un ziar cu toată încărcătura literară dată de autor. Dar toate, auzite și cunoscute de autorul acestor rînduri, i-au dat lui sentimentul deplin că a cunoscut un OM. Drept pentru care îi transcrie aici și numele: CONSTANTIN GAITANOVICI, profesor de fizico-matematici la Pogoanele, raionul Buzău

F. POPESCU

PROMISIUNI ÎMPLINITE

Pe la mijlocul lunii iunie din acest an treceam în revistă, în coloanele „Vieții studențești", perspectivele pe care campania arheologică 1966 le oferea cercetătorilor clujeni și speranțele acestora. Pomeneam atunci și șantierul de la Grădiștea Muncelului (Sarmizegetusa dacică), considerat, oarecum, ca lipsit de posibilitatea unor surprize, și așteptarea unor rezultate importante în săpăturile de la Fețele Albe și Căpîlna, și castrul de la Buciumi, și speranța unor noi descoperiri la vechea cetate românească de la Dăbîca.

Așteptările arheologilor au fost, în general, confirmate și uneori chiar depășite de rezultatele cercetătorilor din vara aceasta. Din Maramureș și pînă în Banat, săpături executate în numeroase puncte au adus la lumină noi și adesea importante vestigii ale trecutului. N-a lipsit, firește, nici „romantismul" propriu șantierelor arheologice: săpăturile în peșteri la Cheile Turzii sau locuirea în corturi la Fețele Albe. Într-un cuvînt, o campanie încununată de succes.

Prima surpriză plăcută a venit tocmai acolo unde o așteptam mai puțin; la Sarmizegetusa. În planul restaurării zidurilor cetății lui Decebal se cuprinde și degajarea feței exterioare a unui turn pentagonal ridicat de daci pentru apărarea zonei sanctuarelor. O muncă de rutină; ce altceva s-ar fi putut afla aici decît obișnuitul zid dacic din blocuri de calcar, gros de aproximativ trei metri? Tocmai un asemenea zid s-a și găsit, dar satisfacția a fost mare atunci cînd s-a constatat că parametrul exterior al turnului se prelungește, în dreapta și în stînga, cu un splendid zid de terasă menit să împiedice alunecările terenului. În bună parte dezvelit și refăcut, acest nou zid va constitui pentru drumeții în căutarea trecutului istoric unul din punctele de atracție ale Sarmizegetusei.

Așteptate cu nerăbdare în primul rînd chiar de semnatarul acestui articol, rezultatele săpăturilor de pe înălțimea învecinată Sarmizegetusei, Fețele Albe, s-au dovedit mai bune decît speram. A fost făcut încă un pas spre lămurirea complexului de ziduri de aici, iar împrejurarea că deasupra unuia din aceste ziduri a fost construită, în primii ani ai secolului al II-lea e.n., o locuință dacică tipică, bogată în material ceramic, deschide frumoase orizonturi precizărilor cu caracter cronologic. E neîndoios însă că marea senzație a cercetărilor de la Fețele Albe a constituit-o descoperirea, chiar în fața unui zid, a unui sanctuar rotund cu stîlpi de calcar. Prea distrus pentru a putea fi reconstituit cu certitudine, sanctuarul de la Fețele Albe e totuși de tipul aceluia care la Sarmizegetusa servea drept calendar original al dacilor. Un tip rar, cunoscut pînă acum doar în alte două locuri: în vechea capitală dacică, unde e reprezentat prin două monumente (marele și micul sanctuar circular) și la Pecica, în apropierea Aradului, unde s-au descoperit doar urmele unui cerc de stîlpi de lemn. Monumentul de la Fețele Albe întregește seria sanctuarelor rotunde și va permite poate cîndva ingeniozității oamenilor de știință să pătrundă mai adînc decît pînă acum în tainele astronomiei dacice.

În cetatea dacică de la Căpîlna, pe valea Sebeșului, lucrările din acest an păreau a fi ultimele. Se demonstrase că zidul de incintă înconjura complet terasele superioare și platoul înălțimii pe care fusese ridicată fortificația, se efectuaseră secțiuni pe terase, punîndu-se în evidență urme de locuire antică, se stabilise chiar existența unei locuiri anterioare construirii zidului de piatră. Cînd deodată, cu cîteva zile înainte de încheierea săpăturilor, unul din ultimele sondaje întreprinse pe o terasă a dealului dă peste un spațiu ingust între două ziduri, un fel de „coridor" extrem de bogat în materiale dacice. Numeroasele vase întregi sau ușor de reconstituit (printre ele o adevărată serie de cești-opaițe, de la exemplare de mărime normală și pînă la ceșcuțe miniaturale), dar mai ales o mare cantitate de oase de animale, de obicei extrem de rare în cetățile dacice, conferă un caracter insolit acestei descoperiri. Complex ritual? Depozit de ofrande aduse divinităților dacice? E greu de răspuns acum la aceste întrebări. O certitudine însă există: săpăturile de la cetatea Căpîlnei nu s-au sfîrșit.

Printre șantierele importante conduse de arheologii clujeni s-a numărat și cel de la Buciumi, nu departe de Zălau. Săpăturile din anul acesta au precizat multe din aspectele vieții unui castru roman de la hotarele provinciei Dacia. S-au degajat acum toate cele patru porți ale castrului, s-au observat mai bine anumite particularități de construcție, s-au descoperit termele (băile) și o clădire adiacentă, s-au dezvelit zidurile ce mărgineau „străzile" taberei și cîteva barăci pentru soldați. Nici aici nu s-au încheiat lucrările și sînt multe noutăți de așteptat de la vara viitoare.

De o atenție deosebită, dar cît se poate de firească, s-a bucurat șantierul de la Dăbîca, situat la vreo 30 de kilometri de Cluj. Săpăturile au pus și mai mult în evidență complexitatea fortificației de aci, la care fazele de construcție se succed timp de cîteva veacuri. Construită inițial ca o cetate de pămînt, Dăbîca a ajuns mai tîrziu să fie înconjurată cu puternice ziduri de piatră. Important este faptul că multe din obiectele descoperite în săpături — ceramică lucrată la roata rapidă, cercurile și mînerele de fier ale unor găleți de lemn, cuțitele și amnarele, o cruce bizantină, pintenii de fier îmbrăcați într-o subțire foiță de aur etc. — pot fi atribuite populației românești care a construit și a folosit mai întîi cetatea. Recent, rezultatele cercetărilor de la Dăbîca au fost supuse unei dezbateri a specialiștilor arheologi clujeni, luîndu-se hotărîrea intensificării săpăturilor în anul ce vine.

Evident, oricît de importante ar fi (și sînt!) șantierele amintite, ele n-au solicitat decît o parte a eforturilor arheologilor din Cluj. Multe alte lucrări, de amploare mai mare sau mai mică, au fost continuate sau inițiate în diferite localități ardelene și bănățene. Se pot aminti vestigiile îndepărtatei epoci neolitice, descoperite în peșterile Cheilor Turzii, sau mormintele scitice de la Ozd, în regiunea Mureș-Autonomă Maghiară. La Berzovia, în Banat, au continuat cercetările la castrul de pămînt construit în timpul campaniilor victorioase ale lui Traian de legiunea a IV-a Flavia felix, iar la Obreja s-au descoperit noi locuințe dacice datînd din epoca romană. S-au cercetat puncte de interes arheologic din zona Aradului, iar la Porumbenii Mari, în răsăritul Transilvaniei, s-a descoperit o cetate dacică apărată de valuri de pămînt. În apropierea marii așezări de la Medieșul Aurit (raionul Satu Mare), unde cercetătorii de la Oradea și Satu Mare continuă dezvelirea cuptoarelor de olari ale dacilor liberi din secolele III-IV, s-a găsit o nouă așezare aparținînd secolelor III—IV; cea de la Culciu Mare. O „expediție" călare pornind de la Căpîlna și ajungînd la Sarmizegetusa a încercat să recunoască plaiurile pe care le va fi străbătut o parte din armata romană înaintînd, în 102 și în 106, prin Munții Sebeșului și ai Orăștiei. În sfîrșit, merită pomenit sondajul efectuat după ce vara trecuse de mult, în luna noiembrie, la Bernadea (raionul Tîrnăveni); aici s-a descoperit o impresionantă și sugestivă succesiune de locuiri din epoca neolitică și pînă în vremea statului dac al lui Burebista și Decebal.

★

Scriind, în iunie, despre „Promisiunile verii", știam că fac lucrurile pe jumătate și recunoșteam că publicarea perspectivelor cercetărilor arheologice din 1966 cerea ca cititorii „Vieții studențești" să fie informați, în toamnă, despre rezultatele acestor cercetări. A fost o plăcută îndatorire de care m-am achitat cu atît mai bucuros, cu cît promisiunile verii au fost cu prisosință împlinite. Dar, așa cum s-a putut vedea, a fost o împlinire ridicătoare de noi întrebări, deschizătoare de noi perspective. Să răspundă întrebărilor, să confere realitate noilor perspective — iată sarcina cercetărilor viitoare, cu nerăbdare așteptate și cu migală pregătite de arheologii clujeni.

Hadrian DAICOVICIU

Sarmizegetusa: zidul de terasă descoperit în 1966

ASOCIAȚIILE STUDENȚEȘTI și PREGĂTIREA SESIUNII

Deși examenul este un eveniment inclus virtual în fiecare moment al vieții studențești — și la drept vorbind nu numai al ei — totuși obișnuim să-l transformăm în obiect de discuție sau de preocupare mai ales înainte de sesiuni și uneori după. Faptul este firesc, deși nu și foarte corect. Căci examenele nu numai că se pregătesc din prima zi de studenție, dar ele se dau de numeroase ori în fața celor mai diverși examinatori: de la colegul de grupă sau de cameră pînă la cetățeanul de pe stradă sau cinematograf, de la colectivul în care trăiești și pînă la propria conștiință. Sînt examene uneori ignorate, deși calificativul imaginar primit la ele poate avea, de multe ori, o greutate mai mare decît cel real obținut la o disciplină oarecare. Afirmația se justifică mai ales în momentul în care încercăm să stabilim finalitatea examenelor și în ultimă instanță a acumulării de cunoștințe într-o specialitate sau alta. Examenul nu este un scop, ci un mijloc, după cum nici acumularea de cunoștințe nu este un scop, ci tot un mijloc. Sînt mijloace prin intermediul cărora se formează omul necesar unui domeniu de activitate preluată de la înaintași, valorificată pentru contemporani și transmisă urmașilor. În acest sens, înmagazinarea unor cunoștințe nevalorificabile creator, a unor cunoștințe în stare să le reproduci în fața examinatorului pentru ca mai apoi să le poți uita cu seninătate, devine o reeditare aproximativă în alt spațiu și timp a mitului sisifian. Ce-i vor folosi unui student de la Facultatea de limbă și literatură română, bunăoară, volumul de date biografice și titluri de opere, citatele celebre sau notițele de curs netransformate într-un fel de iarba fiarelor capabilă să descuie fantastice universuri ascunse în sufletele scriitorilor, materializate în pagini? Vor folosi poate la obținerea unei note bune, a unei satisfacții trecătoare. Dar cînd studentul va părăsi facultatea și va deveni el însuși dascăl, cînd examenele sale nu se vor mai sfîrși cu note ci cu destine omenești împlinite ori ratate, aceste cunoștințe — lipsite de nutrimentul vital al intimității nemijlocite cu creația literară — se vor ofili treptat, devenind adevărate instrumente de tortură pentru sufletele care căutînd verdeață și azur vor găsi mărăcine și blazare.

Din aceste motive și din numeroase altele, problema examenelor studențești și în general a întregii pregătiri superioare depășește cadrul personal al fiecărui individ, devenind o chestiune socială. Studentul nu-și poate permite să socotească propria pregătire profesională doar o chestiune individuală. Tocmai acesta este și motivul pentru care organizațiile de tineret și ceilalți factori de răspundere și-au pus în centrul activității lor problema mobilizării studenților la o cît mai serioasă abordare a obligațiilor profesionale. Problema ce se ridică este însă modul în care factorii mai sus amintiți realizează această mobilizare, măsura în care s-au preconizat forme diferențiate de acțiune, evitîndu-se dăunătoarele practici formale. Din păcate, asemenea fenomene mai pot fi întîlnite. Un exemplu este cel pe care l-a scos în evidență analiza făcută de un colectiv comun al Comitetului U.T.C. și Consiliului U.A.S. ale Universității la una din facultățile de limbi străine, unde principala acțiune a organizațiilor de tineret în vederea examenelor era circumscrisă consfătuirilor profesionale și acestea nepregătite, neorientate diferențiat în funcție de rezultatele anterioarelor sesiuni și, în general, neurmărindu-se niște obiective precise la fiecare colectiv studențesc.

Acest stil de muncă nu trebuie să surprindă dacă îl raportăm la modul deficitar și la fel de formal în care s-au desfășurat instruirile cadrelor de organizație la nivel de grupe și ani.

Nu mai puțin gravă — deși de altă natură — este situația de la Facultatea de limbă și literatură română, care nu depășește de altfel posibilitățile de rezolvare. Este vorba de faptul că, deși a trecut jumătatea lunii decembrie, anul al IV-lea nu știe încă exact care sînt materiile de examen și nu știe dacă se vor ține trei, patru sau cinci examene. (N.R. Situație sesizată și explicată, în privința cauzelor, de revista noastră în numărul anterior).

Două aspecte diferite, depinzînd de factori diferiți, dar care, fiecare în felul ei, se repercutează asupra scopului comun tuturor acestor factori de răspundere: mobilizarea studenților în vederea examenelor prin realizarea unei atmosfere de febrilitate și răspundere, încredere și tenacitate.

Examenele studențești provoacă la rîndul lor alte examene. În măsura în care acestea din urmă sînt trecute cu succes, și primele înscriu în bilanțul final realizări năzuite. Examene pe toată linia: de la organizațiile de tineret la decanate, de la studenți la profesori.

Alexandru MELIAN
președintele
Consiliului U.A.S.
Universitatea București

BAROMETRUL OPINIEI, ÎN AJUNUL SESIUNII

„De ce să mă întrebe ce fac? Am numai 16 absențe nemotivate... Așa că n-au de ce să se alarmeze! Ce-i interesează pe ei dacă am luat la lucrările de control note sub limită? Și la urma-urmei — ce? Am luat numai eu, Ion Marin, din grupa 119? Am mulți colegi de an cu note de 3 și 4. Și de ce se discută mereu situația noastră?"

Dacă am lua în serios iritarea interlocutorului nostru ar trebui să acceptăm că într-adevăr în anul I Mecanică de la Institutul politehnic Galați, unde din păcate există un mare număr de repetenți, asociația și biroul U.T.C. au reușit să dinamizeze opinia colectivului studențesc care acum, în ajunul sesiunii de examene, poate acționa cu bune rezultate.

Faptele arată însă că pînă acum colectivul a rămas inert. Seminariile se desfășoară la un nivel foarte scăzut, iar lucrările de control au dezvăluit multe lacune.

Care să fie oare cauzele? „Într-un an întreg ceva-ceva au mai învățat; acum aprofundează", constată cu candoare studentul Dinu Dumitru, referindu-se la colegii lui repetenți.

Vorbim mult despre necesitatea „intrării" în acțiune a opiniei colectivului și aceasta mai mult în adunările generale, spune Florin Scorțaru, secretarul organizației U.T.C. pe an.

Constatarea lui Florin Scorțaru dezvăluie o situație pe care pînă acum n-au reușit s-o depășească multe colective studențești: pragul de la discuția asupra „necesității" opiniei la acțiunea ei. Cauza ne-o mărturisește studentul Cornel Teleoacă din grupa 114: „Atunci cînd am încercat să discutăm în grupă cu unii studenți rămași în urmă la învățătură am primit din partea lor o ripostă care ne-a redus la tăcere".

Iată cum, fără să vrea, Cornel Teleoacă pare că descoperă o piedică mult mai serioasă decît colegul lui, F. Scorțaru. Este oare vorba de neputința colectivului de a-și impune hotărît punctul de vedere? Nicidecum, ci de inflexibilitatea metodelor cu care este promovată opinia critică, constructivă și eficace. Studentul Traian Gologan nu este singurul care ar putea confirma în cîte cazuri se amînă pînă la adunarea obișnuită de an punerea la punct a unei situații de indisciplină sau inactivitate. Iar cînd dezbaterea sau adunarea U.T.C. are în sfîrșit loc, „necazurile" grupei sau ale anului sînt învăluite în constatări și aprecieri generale.

Trăiesc în aceleași cămine, discută atîtea și atîtea probleme personale, stau alături în amfiteatre și mulți studenți fruntași nu-și cunosc colegii în măsura necesară să-i influențeze într-o discuție directă, sinceră și prietenească.

Sesiunea se apropie. Dincolo de lozinci mobilizatoare și, pe ici pe colo, articole la gazetele de perete, asociațiile nu întreprind mai nimic pentru mobilizarea studenților în vederea examenelor. Barometrul opiniei se menține scăzut.

Se înregistrează încă un număr mare de absențe, nu se cunoaște exact numărul studenților care intenționează să-și amîne examenele din sesiunea de iarnă, orele de consultații nu sînt pe deplin folosite, iar cadrele de asociație nu reușesc în toate cazurile să creeze emulația necesară pentru respectarea unui program de studiu mai sever în biblioteci și cămine. Acestea se pare că au uitat cît de grea a fost „numărătoarea bobocilor" în această toamnă. Trebuie de aceea s-o înceapă, pe-ndelete, iarna.

Eugen MARINESCU

TOPÎRCEANU PE SCENA CASEI DE CULTURĂ DIN BUCUREȘTI

În sfîrșit, un spectacol de poezie, o realizare incontestabilă (regia Grigore Popa, anul III, I.A.T.C.). Obișnuiți să aplaudăm entuziasmul și să ne amuzăm de tracul colegilor noștri amatori, am aplaudat de data aceasta virtuozitatea unor interpreți și am remarcat modalitatea regizorală în care a fost văzut și tratat un poet în cadrul unui spectacol. Manifestarea au susținut-o Ovidiu Moldovan (anul II, Teatru), cu un prolog, și interpreții studenți Nadia Zbîrlea (I.S.E.), Traian Buzoianu (anul II, Teatru), Mircea Romanescu (anul IV, Teatru), Viorel Strună (anul II, I.S.E.), Ieronim Crișan și Marian Georgescu (anul II, Teatru). Decorul simplu și foarte sugestiv (Adrian Moraru și Florin Codre, anul III, Arte plastice), precum și fondul muzical (A. Stoichiță, anul II, I.S.E.) s-au încadrat foarte bine în maniera spectacolelor.

Lăudabilă inițiativa de a strînge în realizarea aceluiași spectacol studenți de la mai multe facultăți.

Mihai MORARU

Cu prilejul împlinirii a 10 ani de la moartea poetului

Ultimele zile ale lui NICOLAE LABIȘ...

Pasărea cu clonț de rubin
S-a răzbunat, iat-o, s-a răzbunat.
Nu mai pot s-o mîngîi.
M-a strivit
Pasărea cu clonț de rubin.

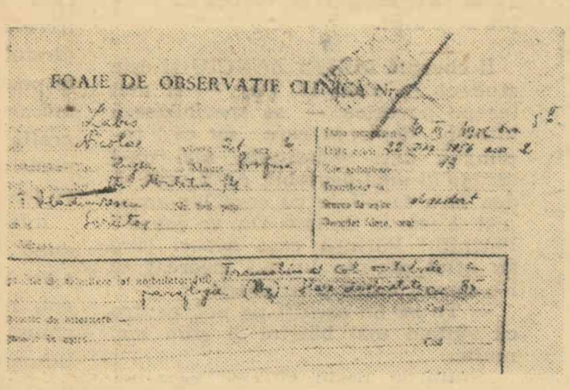
Iar mîine
Puii păsării cu clonț de rubin,
Ciugulind prin țărînă,
Vor găsi poate
Urmele poetului Nicolae Labiș
Care va rămîne o amintire frumoasă...

Aceste versuri au fost dictate de poet la spital, în dimineața zilei de 10 decembrie 1956, la numai cîteva ore după accidentul care avea să-i aducă moartea.

Din stația „Colțea" a tramvaiului 13, accidentatul fusese ridicat (la ora 2,40 noaptea) de cîțiva călători, ținut de o parte și de alta. Astfel susținut au intrat la spitalul „Colțea", iar după aceea la spitalul Central, unde poetul fusese transportat cu o mașină. (Eforturile și mișcarea au contribuit probabil la adîncirea fracturii coloanei cervicale. În mod normal, într-un asemenea caz, accidentatul este lăsat în aceeași poziție pînă la venirea lucrătorilor specializați ai Salvării). La ora 5,15 poetul era instalat într-unul din paturile Spitalului de urgență. A primit repede primele îngrijiri. Cunoscutul chirurg, profesorul doctor T. Firică, ne-a declarat :

— Mi-a revenit mie trista sarcină să constat, încă de la primul examen, că accidentatul nu avea nici o șansă : măduva era complet secționată. Tot ce puteam face era să-i prelungim viața cu cîteva zile. Restabilind poziția vertebrelor, la locul leziunii, pacientul și-a revenit, fapt care i-a umplut de optimism pe colegii mei mai tineri, precum și pe prietenii poetului. M-a impresionat credința și dragostea cu care Labiș a fost înconjurat de prieteni în tot timpul cît a fost internat la noi.

Tinerii scriitori au adus tinerilor mei colegi un volum de versuri : „Primele iubiri". Am primit și eu unul. Atunci l-am cunoscut pe Labiș ca poet, înțelegînd că trebuie neapărat să încercăm ceva pentru recuperarea acestui mare talent. Mi-aduc aminte că m-a vizitat Mihai Beniuc : plîngea și mă ruga să fac o minune... Știința noastră, însă, a fost neputincioasă.

În primele zile de spitalizare poetul, lucid, a conversat normal, înconjurat de cei mai buni prieteni și tovarăși, scriitori, ziariști, studenți. În fiecare zi culoarele și curtea spitalului erau pline de tineri care stăteau ore în șir să afle noutăți în legătură cu starea poetului.

— N-au fost niciodată atît de mulți oameni la noi, ne-a spus un infirmier. Cu fiecare zi care trecea veneau și mai mulți. Citisem într-o carte că așa se întîmplase și cu Eminescu...

Dîndu-i-se voie să mănînce orice, prietenii și colegii îi aduceau din oraș de toate. Au luat chiar hotărîrea, de sărbători, să-i facă un brad. Se spuneau anecdote, se rîdea. Dar în 16 decembrie temperatura se urcă brusc pînă aproape de 40°. O intervenție curajoasă a unei tinere interniste restabilește însă temperatura normală.

O placă de gips îi cuprindea spatele, gîtul și ceafa, pentru a-l feri de mișcări. Poetul făcea haz de poziția în care sta :

— Parcă-s un cosmonaut în stare de imponderabilitate.

Nicolae Labiș era convins că se va însănătoși, cum convinși erau și prietenii lui. Doar cîțiva știau cruntul adevăr, deși nu-l acceptau. Într-una din zile le-a spus prietenilor că e bucuros că a trecut prin această încercare :

— Știți, acum simt o dragoste nebună de viață. E al naibii de frumos să simți că trăiești.

Eugen Labiș, tatăl poetului, vorbind în seara comemorativă, care a avut loc joi, 15 decembrie ,la Casa de cultură a studenților din București

Sfîrșitul însă se apropia. În ultimele zile poetul avea amnezii din ce în ce mai lungi și mai dese. Poziția rigidă, nemișcarea au fost cauza unei complicații pulmonare. Apoi au fost atacați rinichii. I s-a scos ghipsul și i s-a administrat oxigen.

În seara zilei de 21 decembrie, Nicolae Labiș a înțeles că va muri. Toți cei care au fost alături ne-au povestit că poetul și-a învins propria lui moarte. A primit-o blînd, ca un țăran de la munte. Marele îndrăgostit de „Miorița" primea moartea asemenea ciobanului condamnat, convins că destinul lui se încheiase. Doar faptul că nu-și încheiase opera, abia începută, îl tulbura.

Îl ruga mereu pe tatăl lui să-i vorbească despre mama, despre satul și locurile natale, despre oamenii de acolo. Se întorcea în copilăria pe care o părăsise prea repede, atins de fiorul unei precocități geniale.

În ziua de 22 decembrie, orele 2, inima poetului a încetat să mai bată. A murit strigînd :

— Oxigen ! Oxigen !

Plămînii lui, obișnuiți cu ozonul pădurilor de brad și cu miresmele de primăvară ale cîmpurilor de la poalele munților, s-au contractat o ultimă dată, căutîndu-le.

Dacă s-ar frînge osia mea,
Cerbii și vulturii mei ar zbura,
Spre alte lumi ar zbura și-ar țipa,
Dacă s-ar frînge osia mea.

Peste cîteva zile, la capul mormîntului proaspăt al poetului din cimitirul Belu, prietenii i-au împodobit un brad, așa cum dorise, cu multe bomboane și globuri, cu multe steluțe de artificii, așa cum îi rămăsese în amintire bradul din copilărie adus de tata de la munte...

Constantin DUICA
Marieta RUSU

P.S. Autorii mulțumesc pe această cale tuturor celor care le-au relatat amănunte și întîmplări cuprinse în acest reportaj de reconstituire.

TINEREȚE

Nu mai zburdăm prin ierburi, nu mai strigăm pe dealuri,
S-au consumat odată și astea ; azi sînt duse,
Ne-am despărțit de ele pornind spre idealuri
Copilăria noastră, cu larma-i, cînd tăcuse.

Noi am intrat în viață grăbiți și hotărîți,
Cu frunțile de gînduri prea timpuriu crestate
Și ne privesc cu ură dușmanii noștri, ciți
Știu bine că noi creștem mereu și ne vom bate.

Ne-a învățat să creștem netulburați și drepți,
Că muzica-i sforțare, că-nțeapă trandafirii,
Ne-a învățat că-n luptă te-avînți ori rabzi și-aștepți,
Bătrînul Marx, profetul lucid al omenirii.

Sînt vremuri zbuciumate ; ideile, în stoluri,
Rotindu-ni-se-n preajmă se-nvălmășesc în zbor,
Se rătăcește-n ceata lor aspră și-n ocoluri
Cel ce se-nflăcărează prea ușor.

Nu vorbe de furtună, nu gesturi fumigene
Și nu, hazliu și jalnic, cu umbrele război.
Să stăpînim cu grijă mișcările viclene
A marilor talazuri ce se aud în noi.

Dar mai întîi se cere cu lacome priviri
A iscodi mulțimea de taine, a desface
Cămașa lor scorțoasă, în trudnice striviri,
A da de miezul fraged ivit de sub găoace.

E drumul lung în față, ascuns sub zări și-n vreme,
Ne pare scurtă calea ce-n urmă am lăsat,
Dar mergem, mergem trainic, solemni ca în poeme,
Simțind în noi cum creștem curați, neîncetat.

Cu puțin timp înainte de tragicul accident, în zilele cînd se pregătea apariția primului număr al „Vieții studențești" (decembrie 1956), redacția a solicitat poetului Nicolae Labiș o poezie.

Poezia, pe care o reproducem mai sus, avea să apară postum, în cel de al doilea număr al revistei.

Republicînd-o acum, după 10 ani, vrem să aducem încă un omagiu acelui care, încă din anii pe cînd el insuși era student, a devenit unul dintre poeții preferați ai studențimii noastre.

„CEI CE NU ARD DEZLĂNȚUIȚI CA NOI..."

BLAZAȚII

Se deplasează pe străzi parcă filmați cu încetinitorul, vorbesc ca și cum și-ar toci cuvintele, privesc ca de după o apă tîrzie și tulbure, mișcările li se scaldă în indiferență, ca și gîndurile lor prin care circulă molcom o plictiseală inexplicabilă. „Spleen", „dolcefarniente", „oblomovism" etc.

Linii de frigiditate intelectuală, de sensibilitate închisă și alterată, de renunțări și îndoieli superficiale — cum vor putea toate acestea contribui la închegarea portretului unui tînăr de astăzi, pe care îl cunoaștem ca întruchipînd cu totul altfel de însușiri ?

Opinii despre...

Făcînd abstracție de cei care nu cunosc nici noțiunea ca atare măcar din dicționarul limbii române și reacționează ca la auzul unui cuvînt dintr-o limbă inexistentă încă pe glob („de blazon am auzit, dar de blazare nu" — Zaharia Enache, anul III Chimie), iată, în mare, cîteva opinii ale unor studenți despre această lincezeală a spiritului :

SORIN ZĂVULOVICI, anul I, I.A.T.C. : „— Zic că blazarea, în sensul ei profund, poate apărea, de exemplu la un artist, datorită unei anumite susceptibilități care pînă la un punct e firească, în măsura în care nu exclude modestia, dar care uneori descrie în jurul lui un adevărat cerc vicios, care-l amenință cu spectrul incapacității și poate al ratării (vezi filmul „Spectacolul începe la ora 8 seara"). Oricum, însă, cred că asta se poate întîmpla, dacă se întîmplă, numai la unii care au parcurs o anumită experiență, uneori chiar de o viață. Iar blazații tineri cred că sînt numai niște superficiali".

ION DIACONESCU, anul III, Geologie : „— Blazarea nu este posibilă la noi, devine un non-sens..."

MARIAN BULEANDRA, anul III, Limbă și literatură română: „— Fără a fi, sper, în spiritul unui vers din Topîrceanu (Album — „Iubirea e un lucru foarte mare"), trebuie totuși să spun că blazarea e un lucru destul de complicat și nu trebuie înțeleasă ca un simplu scaun pe patru picioare. Poate avea mai multe motive (ratări, insuccese, lipsă de interes devenită sau nu, pur și simplu lene etc.) și în funcție de acestea mai multe feluri de a se manifesta".

TUDOR OCTAVIAN, anul III, Limbă și literatură română : — „Eu nu cred în existența blazării, ci numai a lenei și inactivității.. "

Aici sînt numai cîteva din opiniile pe care am putut să le aud, dar și celelalte sunau aproape identic. În general, părerile sînt împărțite. Unii sînt dispuși să accepte existența unei blazări în anumite nuanțe, alții să o repudieze total.

Cred că această problemă va putea fi reluată mai cu folos după ce mai întîi vom fi arătat aici cîteva tipuri de blazați (sau doar „blazați" ?), exemple pe care le vom lăsa să vorbească aproape singure.

Blazații noștri

Dînsul nu duce lipsă de nimic. Îl poate chema VIOREL IANCU. Deci dînsul are bursă și primește și de acasă un oarecare stipendiu lunar nu tocmai de neglijat. Dînsul are deci cartelă și trăiește onorabil. Cîteva costume „de comandă" alcătuiesc garderoba lui, și, cum am spus, anumite „dovezi sunătoare" dau un oarecare conținut buzunarelor sale.

Și totuși este ceva care nu merge, care nu-i place. Hodoronc-tronc (pentru că altfel nu s-ar putea spune). dînsul este cumva plictisit, ca să zicem așa (sau ca să zicem cum zice el. sau cum zic unii prieteni), dînsul este blazat ! Nici mai mult nici mai puțin. A auzit el oarecum ce înseamnă asemenea lucru și vrea să-i dea un non-sens (desigur, profund !) înscriindu-l printre practicile sale.

Am uitat însă să spun (și-i cer scuze pentru că acest lucru trebuia spus în primul rînd), că dînsul este literat (de valoare). Are orele lui de activitate în acest domeniu. De obicei răscrucea drumurilor lui e între cele cîteva bufete-baruri. Acolo, în acea atmosferă „intensă" de elaborare a ideilor profunde, cruciale în materie, în acel loc unde populația țării este cea mai deasă pe metrul pătrat, dar care totuși se observă destul de greu din cauza unei ceți insolubile de fum de țigări cu nume englezești (acolo „la aroma îmbietoare a unei cafele turcești", cum ar fi zis bietul Dionis), acolo dînsul se lansează în emoționante turniruri verbale, în care platoșa sa lucește orbitoare chiar dacă numai de o anumită sudoare (intelectuală).

În zilele în care apar revistele literare are deja asigurat punctul de plecare în discuții.

Cînd dînsul nu coboară totuși și la alte probleme mai prozaice, în general locvacitatea lui scăpărătoare sau tăcerea lui subtilă, plină de sensuri adînci, pe aceste teme, sînt consumate (în mod creator).

Și totuși e student. Are niște ore la care trebuie să se ducă, are niște examene pe care trebuie să le pregătească și să le dea.

Și totuși... vorbește mult prea mult el însuși despre el, sau tare

mult prea mult, deci este destul de evident prin una sau prin alta sau prin amîndouă frumos combinate, ca să mai încerce să vorbească despre el și alții.

★

Îl cheamă MIHAI ZANCIU și este student în anul II. Dar — și aici începe povestea — se specializează într-un domeniu care nu că-i repugnă dar, recunoaște, nici nu-l atrage în mod deosebit. Ar fi vrut să dea la o facultate cu caracter umanist și este la Chimie. Din ce cauză ? Părinții ! Părinții care atunci cînd au aflat dorința lui au încercat să i-o convertească și au reușit.

— Tu să ne asculți pe noi, pentru că sîntem mai bătrîni și știm mai multe.

„Sfaturile peste sfaturi" care au urmat, din care desigur că nu lipseau cuvinte ca : „e ceva de viitor", „se cîștigă bine" etc., au sfîrșit prin a-i schimba direcția. Și a ajuns la Chimie.

— Te simți cumva rău aici ? Materie de nepriceput cred că nu există, și oricine vrea cred că poate. Dar, asta e întrebarea, vrei ?

— În anul I mi-am văzut de învățătură și mi-am luat examenele fără vreun accident. Și-n anul ăsta parcă tot la fel sînt. Dar văd la unii un anumit entuziasm în ceea ce fac, și care, cum să-ți spun, ca să fiu sincer, cred că mie îmi lipsește. Poate deocamdată. Cum să mă exprim eu : parcă aș aștepta să vreau mai mult !

— Te întreb ceva ; dar să fii sincer. Nu te-ai gîndit nici o clipă să pleci de-aici și să dai la o facultate care ți-ar fi plăcut ? La Filozofie sau la Istorie, după cîte am auzit.

— Gîndul ăsta l-am avut nu mult după ce am intrat în anul I. Dar... am rămas aici.

— Ți-ai surprins poa[...] dragoste pentru Chimie[...]

— Dacă aș fi fost [...] aș fi făcut-o dar nu [...]

— Un ultim lucru : [...] vinovați părinții ?

— Și da și nu.

— Dar tu ?

— La fel.

De reținut : „parcă [...] vreau mai mult". Da[...] lamentează.

Situația rămîne desc[...] că tot se orientează î[...] aceea a apropierii tre[...] mie. Și atunci, această [...] goste sau de interes [...] această depresiune va [...] una temporară...

★

Se numește DAN [...] fost odată la Filologi[...] cat la altă facultate [...] acum este iarăși la F[...] cat de la un punct, [...] cerc al experiențelor [...] nu), un cerc al cunoa[...] ferite domenii ale ei) [...] juns din nou la punc[...] A revenit de unde a[...] că a fost nemulțumit [...] în alte părți sau pen[...] vins de o mai puterni[...] tru facultatea unde [...] doua oară ? Dar iat[...] tuația :

Cursuri de la [...] pauză) de la a do[...] (instantanee), în m[...] lor (simulînd o star[...] cară), de fapt numa[...] trece o dată pe la [...] (destul de fermă) [...] se poate răspunde [...] măcar a frunzări [...] grafie — toate a[...] monstreze exact [...] ce ne-am fi aștepta[...]

Într-o veșnică s[...] după al cărei gul[...] s-ar ascunde de u[...] cut, nutrește (sau [...] anumită superiorit[...] țuitoare sau zeflen[...] de o parte e persev[...] (respectiv pentru [...] este acum), pe de [...] atașament prea pu[...] E o contradicție. [...]

A abandonat „e[...] anterioare pentru [...] acum. Și abandone[...] lipsă de atașamen[...] de pe poziția une[...] cîștigate în timpul [...] anterioare. Altfel [...] pentru noi, iar pe[...] interes și pentru [...] și pentru ce a făcu[...] tea numi lene ș[...] ostentativă.

Demn de remar[...] vorbească despre [...]

Am vorbit despre [...] și cu un tînăr [...] care acum doi ani [...] dent : HORIA CÎ[...] ce a terminat fac[...] partizat într-un s[...] Titu, regiunea [...] scurt ce mi-a spu[...] tenția că o spune[...] experiență :

— „Părerea mea este că blazații dintre noi nu apar decît în timpul lor liber, cînd n-au altceva ce face, pentru că încolo viața găsește totdeauna să-și antreneze la ceva, ca pe fiecare om care are o ocupație. Ca student îți spun că mi-am mai permis și eu asta uneori. Dar ieșirea adevărată în lume cuminţește. Pentru că dacă nu te schimbi, dacă îți menții aceleași apucături de disprețuire și de superioritate care caracterizează această blazare de trei parale, vei fi pur și simplu caraghios. Și e bine să nu ajungi pînă la această fază, pentru că nu e o postură de loc convenabilă“.

De fapt?... (concluzii)

Acum, la sfîrșit, se poate naște o întrebare: nu cumva aceasta este o falsă problemă? Nu cumva nu avem de-a face decît cu o pseudoblazare?

Fără a nega deci existența unor fenomene reale de blazare, se poate vorbi și de o pseudoblazare, care se poate reduce foarte bine la mult mai multe și mai simple alte lucruri. Pentru că dacă există un fel de a fi al omului comod, leneș, neputincios etc. nu cred că e cazul să vedem aici tot atîtea forme de existență ale blazării. Și în măsura în care multe din acestea sînt numai niște trăsături de caracter, discuția s-ar plasa într-un fel pe domeniul posibilităților de perfecționare ale omului, de desăvîrșire morală a lui, de formare a unei atitudini corecte față de muncă.

În orice caz, societatea repudiază asemenea manifestări de inerție morală și spirituală pentru că ele mistifică personalitatea tînărului intelectual și îl transformă într-un om anchilozat și refulat înainte de vreme într-un cabotin. Blazarea este incompatibilă cu tinerețea, cu entuziasmul și setea de viață, de împlinire, de realizare a fiecărui om în socialism. Blazarea este o renegare!

Dumitru CONSTANTINESCU

COMPLEXE ȘI COMPLEXAȚI

Complex și complexați. Om complex și om cu complexe. Pe această temă aș putea înșira cîteva pagini de glume, mai mult sau mai puțin bune, am plasa cîteva jocuri de cuvinte (titlul se pretează, nu?) și multe pseudo-sfaturi paradoxale. Sau, dimpotrivă, cu o enormă seriozitate am apela la ajutorul unui psiholog sau unei lucrări de specialitate și am trata „problema“ dintr-un unghi științific. Din păcate, definirea cît de exactă a complexelor nu e terapeutică, cel mult gluma să ajute cu ceva.

Mai întîi, complexele nu sînt chiar așa de ușor detectabile. Nu se poate ști, de pildă, dacă unii studenți care nu se prezintă la examene au complexe de inferioritate, sau sînt pur și simplu nepregătiți. Amînarea unei sesiuni întregi, pentru „olimpiada“ din toamnă, poate fi, ce-i drept, un complex de comoditate, sau mai bine zis o comoditate complexă.

Iar complexele de superioritate, care circulă pe două picioare prin unele cafenele bine știute, nu sînt desigur decît simple snobisme. Nu despre asta am vrea să vorbim.

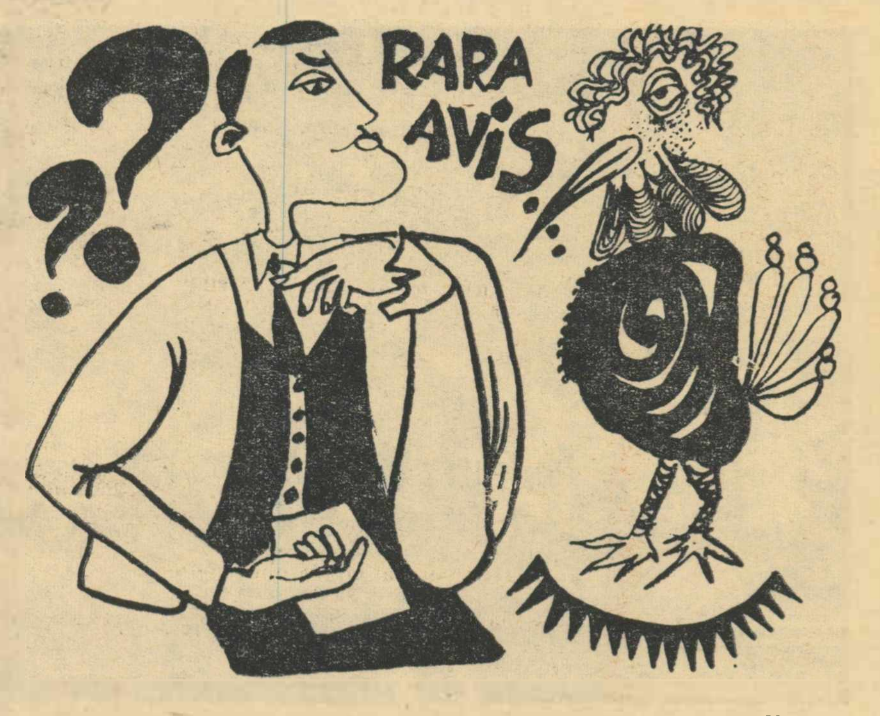
Complexul e un lucru delicat și greu de sesizat din afară, fiind de natură psihică, temperamentală; complexitatea — dimpotrivă.

Plecînd de la această idee foarte mulți se decid să fie conplecși, sau să apară astfel, considerînd — cu dreptate — complexitatea ca atribut principal al omului modern. Dar nu o complexitate de import... Nu i-am văzut niciodată pe „Beatles-i“, nu prea știm ce înseamnă „beatnici“, dar iată că printre noi au apărut nu numai tunsori beatles, ci și „complexități“ de acest tip. În fond, ce filozofie reprezintă aceste valuri pornite din Liverpool — Beatles, Rolling Stones, Liverpool sound mods — decît dispariția deliberată, refuzul autocont olului cu care se mîndresc atît englezii. Aparența capătă pondere asupra esenței, fustele fetelor se scurtează și problemele care le preocupă devin mai puține, hainele băieților se acoperă de tăieturi și bretelele țin să nu cadă „complexitatea“ pe care au acumulat-o; ce altceva dacă nu un joc al aparențelor e această înfățișare a omului modern „complex“ colorat ba după moda pop, ba după moda op?

Am scris toate astea pentru că nu ni se par simple manifestări ale teribilismului, ci false încercări de a fi contemporan cu epoca, de a fi complex cu orice preț.

În fond asemenea „complexități“ nu reprezintă decît o fugă de responsabilitățile epocii, un conformism care, așa cum remarcă sociologul francez François d'Harcour, sînt indiferente ideii de progres.

Tinerii pentru a construi au nevoie să admire Valorile create de înaintași și de contemporani trebuie să se adauge personalității lor ca un prim stadiu al complexității. În această comunicare multivalentă se cîștigă complexitatea și se vindecă complexele, se șterg asperitățile și se împlinesc posibilitățile.

În fond, complexele nu sînt decît fixări temporare ale unor limite umane inerente și accidentale. A le exacerba înseamnă a te lăsa invins de partea irațională din structura psihică umană, a te da la o parte din viață singur. „Esențialul este să învățăm să ne dominăm“, scria Goethe. A te simți complexat, a simți o separare între real și ideal nu înseamnă decît a-ți stimula efortul tocmai în direcția anulării acestei separări.

Recunoaștem aici veritabilul motor dialectic al creării marilor valori durabile. Într-o vreme se exagera rolul temperamentului inadaptabil, al stărilor patologice, al dezechilibrului; se vorbea de nebunia lui Rousseau, epilepsia lui Dostoievski și halucinațiile lui Musset. Schopenhauer teoretiza geniul ca exces anormal al inteligenței, Lombroso vorbea de fiziologia, patologia și nevrozele de alienat ale geniului, amintind de Tasso, Swift, Schumann, Baudelaire, Van Gogh. Vreau să subliniez că, indiferent de acțiunea unor asemenea manifestări (irelevabile în cazul unor creatori echilibrați ca Dante, Voltaire, Goethe) complexul inadaptabilității, simțirea limitei provizorii între real și ideal condiționează devenirea spirituală ca un principiu dialectic, constituit din negări succesive ale contradicțiilor. „Caracterul unui individ nu devine un factor al dezvoltării sociale decît în momentul și în măsura în care raporturile sociale i-o permit. Indivizii au deci un rol în istorie, deși n-o pot abate din dezvoltarea ei... Acțiunea omului mare este expresia conștientă și liberă a cursului firesc al lucrurilor“, scria Tudor Vianu.

Momentul istoric în care se află țara noastră presupune din partea fiecăruia o angajare imediată, asumarea unui rol social și a unei responsabilități. Pe acest fond social, propice împlinirii umane, se rezolvă contradicțiile interne ale personalității, în esența lor. Secolul nostru debutase ca un secol complexat. Apăruse „complexul titanilor“, se părea că marile probleme ale omului fuseseră epuizate și că nouă nu ne rămăseseră decît aspectele marginale și minore. Falimentul încrederii în rațiune aducea o disponibilitate sufletească, o libertate care pentru mulți a devenit plictiseală, viol interior, s-a transformat în evaziune; evaziune în absurd, inconștient, misticism, disperare. În fața noastră stau cu totul alte probleme. Antropologia filozofiei marxiste a subliniat, vorbind de realizarea de sine a omului, diferența care există între idealul etic negativist al claselor în descompunere și idealul claselor care reprezintă progresul istoric, diferența între o „etică a stării“ și o „etică a realizării“, obiectivată.

„Inima și mintea, ce enigmă!“, rostește Chaplin în finalul filmului său „Limelight“. Aspirațiile confuze, nemulțumirile care-i fac pe tineri să se gîndească numai la cowboys și revolvere, devin pentru eroii lui un prilej de meditație pentru ca obstacolul — „singurătatea noastră și a celorlalți“ — să fie înlăturat nu printr-o denunțare, ci printr-o autodepășire, printr-o depășire pozitivă. Solitudinii momentane trebuie să i se opună apelul la totalitatea și unitatea pe care omul o poate realiza în sine însuși — sugerează Chaplin, cel care a visat toată viața să joace rolul lui Hamlet.

Înfrîngerea propriilor noastre limite presupune efort individual și receptivitate, dar mai ales încredere: nu există victorie fără luptă.

Eugen PATRICHE

INODOR, INCOLOR, INSIPID!

(pentru Ion Stănescu și colegii săi de grupă).

Îl cunosc din anul întîi. Mi se păruse atunci un tînăr interesant așa cum stătea liniștit, acolo în ultima bancă, la cursuri și seminarii. Nu știam că așa tăcut va rămîne pînă spre sfîrșitul facultății. Azi nu-l aud vorbind, ca și atunci, decît foarte puțin în pauze. Mi-a povestit că a venit la Facultatea de limbă și literatură română din afinități pentru literatură și am crezut atunci că scrie versuri sau proză sau, știu eu, poate teatru. A mai fost student și la alte facultăți și după un an ori doi a plecat și de la I.S.E. și de la Agronomie... Și a venit la Română din „afinități“. În primele sesiuni ca și în celelalte a luat numai note bune. Doar o singură dată a amînat un examen. Dacă-i privești notele nu-i poți reproșa nimic. Dar îl privesc la seminarii cum așteaptă să treacă orele unele după altele și el tace, tace acolo în ultima bancă. În anul întîi îmi spunea: „Literatura asta veche nu-mi place. De fapt nici n-o poți discuta estetic, literar“... (și aici făcea încurcat o pauză), apoi în anul doi îl auzeam revoltat: „Nu, dom'le, pașoptiștii au fost patrioți, dar literați!?? Literați mă îndoiesc să fi fost...“ și sfîrșitul frazei cădea leneș în neant, parcă în căldura unei amieze de vară. De celelalte obiecte nici nu voia să audă („Lingvistica e greoaie“, „Folclorul să-l facă cei de la țară, eu sînt bucureștean, eu nu-l gust...“, „Latina e o limbă moartă“ și tot așa găsea an de an o caracterizare, un atribut pentru fiecare). În anul trei se discută opera lui Eminescu. Vin colegii cu idei interesante, cu entuziasmul și bucuria descoperirii unei opere mari.

El șade acolo în ultima bancă și tace. Vorbele îi trec pe aproape, nu-l interesează, rămîne nemișcat ca o natură moartă dintr-un tablou de aiurea. Amintirile, gîndurile, nostalgiile parcă i-au înnourat fruntea... Strigat, rugat uneori să răspundă, tresare, prinde din gura colegului de bancă întrebarea și răspunde încet cîteva cuvinte banale sau ridică și coboară umerii. De atîtea mișcări ale umerilor ai cîteodată impresia că, de-a lungul anilor, s-a format un mecanism de pendulă sau cam așa ceva, care-i mobilizează omoplații...

Și totuși existența lui Ion Stănescu, înfășurată în liniște, de la un timp devine o povară pentru toți și te întrebi: „De ce? Unde va ajunge omul acesta rupt cu totul de preocupările noastre cotidiene, de aspirațiile noastre?“ Pînă acum n-am avut timp să-l luăm în seamă pentru că de la o vreme se părea că începe să se confunde cu hainele cenușii, cu pereții cenușii, cu banca și podelele din amfiteatru. El dispare în el însuși ca într-un fum de țigară. Și astfel riscă să rămînă doar un nume în jurnalul de grupă...

Florentin POPESCU

Desene de Dan CIOCA

CUM COMUNICĂM CU STUDENȚII

Dacă vom avea curiozitatea să întreprindem în facultăți un concurs fulger — cu întrebări gen „Ce-și propune să organizeze pentru dv. consiliul A. S. în această lună?", „Cîte cercuri culturale și cîte formații aveți în institut?", „Cu ce se ocupă în momentul de față cercurile științifice?", „Care e cea mai interesantă manifestare a săptămînii la Casa de cultură?" etc. — am rămîne cu multe din premii în buzunar. De ce? Pentru că în foarte multe cazuri studenții nu sînt informați de ceea ce se va petrece în jurul lor...

În primul rînd se crede adesea, greșit, că a face „popularizare" înseamnă a pune (chiar prompt) la avizier un afiș care să înștiințeze pe cei ce intră pe poartă ce spectacol de varietăți ori meci se va desfășura și a anunța apoi același lucru la stația de amplificare. Drept exemple am putea cita 50% din numărul facultăților din țară! Iar mai departe se consideră că membrii consiliului A.S. au datoria să aducă la cunoștință exclusiv acțiunile culturale și sportive...

Pentru a creiona care sînt atribuțiile *unui colectiv tehnic* de popularizare a acțiunilor A.S., ar fi necesar să ne referim la diferite experiențe pozitive din mai multe institute și din unele centre universitare. Lucru pe care îl facem în continuare.

Institutul de arhitectură din București, de pildă, are un sistem de afișaj foarte ingenios. Prin el se fac cunoscute în institut toate noutățile: un carnaval, ședințe de cerc, comunicări științifice, spectacole, înscrieri noi la formații, meciuri, excursii, exmatriculări, absențe, noutăți la bibliotecă ș.a.m.d. În plus, există panouri speciale și expoziții proprii despre activitatea cercurilor culturale (istoricul formației de teatru se află într-un mare panou conținînd fotografii cu interpreții și anunțarea premiilor obținute de aceștia, toate articolele din presă — critice și elogioase — impresii ale studenților despre spectacole, afișele reprezentațiilor, repertoriul; activitatea cercurilor foto și arte plastice poate fi urmărită de asemenea în expoziția pentru public din strada Edgar Quinet). Mai există și un avizier în culori cu informații asupra evenimentelor politice din luna respectivă, vitrine cu materiale bibliografice noi și literatură beletristică, expoziții de proiecte, panouri despre excursiile studenților fruntași (fotografiile, media, itinerarul excursiei, comentarii, desene, foto), colțul turistului.

La Cluj activează un numeros colectiv redacțional al emisiunii B.C.P.S. (Brigada complexă de propagandă sportivă), emisiune cu rubrici distincte care transmite săptămînal: „Sport-muzică, avancronică duminicală" (întregul program al manifestărilor sportive organizate de cluburi sau de comisia sportivă), înregistrări de la competițiile sportive, profiluri de sportivi fruntași, interviuri cu personalități din lumea sportivă (Ion Moina, Ioan Cernea, Mihaela Peneș, Ileana Demian) etc.

În Galați stațiile de radioamplificare prezintă mai multe emisiuni: „Galațiul studențesc", „Album sportiv"; subredacția „Vieții studențești" redactează un „Carnet studențesc".

Constănțenii, pe lîngă afișaj și emisiuni radiofonice, oferă un tablou variat al activității din cămin prin „Gazeta căministului" — gazetă cu comentarii, evidențieri, luări de poziție, grafice, caricaturi, microfoiletoane, fotografii din raidurile pe teme gospodărești întreprinse.

Am adăuga acel excelent microbuletin al Casei de cultură din Timișoara, difuzat în masă, caietele științifice ale Facultății de medicină veterinară...

Așadar, e util ca asociația studenților să-și organizeze un corp tehnic complex — desenatori, reporteri, fotografi, — prin care să-și difuzeze știrile despre noutățile, realizările, inițiativele din toate resoartele: profesional, cultural, educativ-distractiv, social-gospodăresc etc.

O altă mare problemă a popularizării acțiunilor este, așa cum am și arătat — *cum o realizăm*. Adică, nu este suficient să alegem niște forme potrivite și variate, ci, consecvenți cu intențiile, să le folosim eficient.

Nu ne-a mirat niciodată că stadionul e plin cînd rugbiștii de la Arhitectură au meci, după ce am văzut o duzină de afișe, care mai de care mai drăguțe, spunînd într-o formă ori alta: „De la rector la portar, să susținem echipa noastră"; ne-a surprins însă cum de știu studenții de la Petrol și gaze ce face comisia sportivă dintr-un program pe hîrtie milimetrică, scris cu stiloul și cocoțat la doi metri de sol. Fără orice comentariu, descriem panoul „turistic" din incinta aceluiași I.P.G.G.: „Vă prezentăm Ceahlăul. Două fotografii splendide din masiv. Locul II C.U. din R.S.R., locul III C.U. din R.S.R., locul I Cupa anilor I" (?!?).

După ce singurul mijloc de popularizare la care a recurs Casa de cultură a studenților din București este afișul tipărit, nici măcar acesta nu apare cînd trebuie! Afișul pentru 11—30 decembrie a.c. a fost trimis întreprinderii poligrafice „Grafica nouă" în 10 decembrie; în 15—16 urma să fie gata, iar de la 16 în sus expediat consiliilor A. S. din institute, care să-l înmîneze consiliilor pe facultăți și acestea să-l pună la avizière. După cum ne mărturiseau un grup de studenți politehniști, ei știu întotdeauna „ce s-a ținut" la Casa de cultură. Cu multă seriozitate îmi explica unul din salariații acestei instituții că din cînd în cînd apelează la stația de amplificare a Căminului Grozăvești, „dar numai pentru anunțuri scurte, cînd amînăm o manifestare"; ca și cînd am fi reproșat că ar uza-o...

Nu înțelegem de loc pentru ce s-a renunțat la acele brigăzi operative de control care informau prompt ce se petrecea în institute sau de ce se organizează expoziții foto ale brigăzilor complexe numai cu prilejul conferinței de alegeri pe centru universitar ș.a.m.d.

De ce oare unele idei și realizări să rămînă necunoscute? Pe lîngă expoziții interne poate s-ar amenaja expoziții volante care să circule măcar în centrul universitar respectiv. Ne gîndim la acea expoziție din București pe itinerarul brigăzilor complexe, la acele buletine și cataloage cu comunicări științifice din Timișoara și la altele. S-ar putea încetățeni și schimburile de emisiuni între institute, centre universitare. Pagina de corespondență a revistei noastre n-a primit niciodată un anunț și foarte rar primește știri despre ce se petrece în facultăți, deși normal ar fi să nu prididim cu scrisorile!

În concluzie, e absolut necesar să ne ocupăm de organizarea temeinică a propagandei și popularizării, de la facultate pînă la centru universitar, astfel încît orice student să fie încunoștiințat prompt de tot ce se petrece în institut, iar un străin care pășește pragul să poată realiza perfect ce înseamnă viața facultății respective. Cum? Mai întîi extinzînd experiențele pozitive dobîndite, apoi apelînd la noi și noi mijloace... Deoarece astfel convingem, ne apropiem de masa de studenți, o antrenăm în realizarea planurilor și programelor pe care le-am întocmit. Deci, ne atingem scopul.

Dana VLAD

O ȘCOALĂ A CULTIVĂRII VIRTUȚILOR TINEREȚII

Născut din entuziasmul generat în rîndurile tineretului de primii ani ai revoluției noastre, avînd în frunte parcă de cînd îl știu un mare animator — strălucitul maestru al artei muzicii corale și compozitorul ales care este Marin Constantin, Ansamblul Uniunii Tineretului Comunist s-a consacrat în cei 20 de ani cîți a împlinit deunăzi ca o remarcabilă școală de cultivare a virtuților tinereții.

De-a lungul acestor rodnici ani, acest exemplar colectiv artistic a fost o adevărată ștafetă simbolică, purtată cu dăruire de cîteva generații de tineri. Spun generații pentru că pe înșiși „veteranii" și „mezinii" ansamblului, reuniți pe aceeași scenă de recentul spectacol jubiliar, îi despart nu mai puțin de 20 de ani.

Un contaminant romantism și o extraordinară dorință și ambiție de a-și afirma aptitudinile artistice i-au insuflețit totdeauna, iar aici e meritul celor ce i-au îndrumat, între care, alături de artistul emerit Marin Constantin, se numără artistul poporului Ionel Budișteanu, proaspătul artist emerit — maestrul de balet D. Th. Vasilescu, compozitorul George Grigoriu.

Înalta valoare artistică a acestui ansamblu este atestată și de prezența la spectacolele sale, ca soliști, a unor personalități ale muzicii cum sînt Nicolae Herlea, Dan Iordăchescu, Teodora Lucaciu, Magda Ianculescu, Valentin Loghin, Constanța Cîmpeanu, Nicolae Țăranu, Angela Moldovan, Damian Luca, unii dintre aceștia debutînd pe scena atît de mobilă a acestei formații.

Marea putere de dăruire care sălășluiește în acest colectiv se degajă și din cele 1 170 de spectacole prezentate în acești ani, dintre care peste o treime în străinătate. Ca unul care am fost martor succeselor răsunătoare ale acestui ansamblu, în timpul unor epuizante turnee pentru colectivul său la Festivalul Mondial al Tineretului de la Helsinki sau în Uniunea Sovietică, nu pot decît să-mi exprim dorința ca formațiile sale să ne reprezinte mai des în străinătate.

Mai ar trebui adăugat, pe lîngă numeroasele premii colective și individuale cucerite la cîteva festivaluri mondiale ale tineretului, pe lîngă aprecierile superlative din presa noastră și cea străină, o calitate rară a acestui ansamblu: aici s-au format oameni cu alese însușiri, majoritatea dintre ei fiind astăzi artiști, ingineri, profesori, maiștri sau muncitori cu o înaltă calificare, prețuiți și stimați în colectivele unde muncesc.

Ordinul „Meritul cultural" clasa I, acordat cu prilejul recentei sărbătoriri Ansamblului, ca și înaltele distincții primite de conducători și numeroșii membri ai săi, încununează o activitate pentru care cuvintele de prețuire, chiar dacă sînt adresate unor tineri, nu au de ce să-și rețină entuziasmul.

Niculae STOIAN

150 de ani de la primul spectacol de teatru în limba română

Sînt, desigur, dramaturgii care-și pot număra vechimea în mai multe veacuri, dar rareori problema existenței unui teatru național a fost legată atît de organic de dezvoltarea, și nu numai culturală, a unui popor ca în România.

Sărbătorim 150 de ani de teatru dar însuși faptul că acum un secol și jumătate un spectacol în limba română (e vorba de piesa **„Mirtil și Hloe"** de Gesner și Florian, în traducerea lui Gh. Asachi) putea constitui un eveniment inedit e revelator pentru condițiile în care teatrul românesc s-a dezvoltat ; mai mult, dramaturgia noastră, așa cum există azi, se dovedește a fi justificarea unui efort creator de mari proporții.

Cînd Vasile Alecsandri, Mihail Kogălniceanu și Costache Negruzzi, întorși din Europa premergătoare anului revoluționar 1848, au luat conducerea Teatrului Național din Iași, repertoriul acestuia era redus la adaptări sau compuneri sporadice datorate lui Costachi Conachi sau lui Gh. Asachi, la un teatru popular abundînd în elemente orientale. Cu aceștia, și în special cu Vasile Alecsandri, începe drumul adevărat al teatrului românesc, nu numai în sensul construirii unui repertoriu, ci și a unui public și a unor generații de actori. Piesele bardului de la Mircești, scrise în nu mai puțin de 50 de ani, impresionează prin măreția efortului — treizecișiuna de lucrări dramatice, piese originale, adaptări, vodeviluri. Începînd cu **„Farmazonul din Hîrlău"** (1840) și **„Iorgu de la Sadagura"** (1844), continuînd cu atît de caracteristicele **„Chirița în Iași"** (1850) și **„Chirița în provincie"** (1852), aducînd pe scenă un popor ignorat pînă atunci în **„Nuntă țărănească"** (1848), **„Păcală și Tîndală"** (1857), reînviind un trecut atît de necesar momentului istoric în **„Despot Vodă"**, **„Ovidiu"**, **„Fîntîna Blanduziei"** (1844). Vasile Alecsandri își leagă numele de tot ce e valoros în începuturile teatrului la noi, mai mult, este scriitorul despre care se poate spune că a ctitorit primul Teatru Național românesc.

Dacă monumentele scrise ale începuturilor dramaturgiei românești le cunoaștem, actorii care le-au însuflețit de-a lungul anilor, toți acei maeștri și ucenici ai scenei, neobosiți, jucînd astăzi în **„Silita căsătorie"** sau în **„Virginia și Saul"**, iar mîine în **„Spătarul Hatmațuchi"** sau **„Cinovnicul și modista"**, trebuind să treacă de la comedie la dramă, în piese originale sau în traduceri cu ușurința cerută de un public puțin și capricios, jocul lor, creația lor de-o seară, n-au putut fi păstrate. Costache Caragiale, Aristizza Romanescu, Grigore Manolescu, Aglae Pruteanu, Agatha Bîrsescu, Petre Liciu și mai recent State Dragomir, Eufrosina Popescu, Smaranda Mirișescu, Constantin Ramadan sînt nume de prestigiu care au onorat teatrul românesc, pasiunea și dăruirea lor au consolidat suportul moral al unei școli de actori.

Sărbătoarea Teatrelor Naționale de la Iași, la care participă Teatrele Naționale din București, Cluj, Craiova, cu spectacole proprii, nu e confruntare de valori, nu se urmărește opunerea unui prezent trecutului, nici diferențieri calitative între participanți, ci e o întîlnire de lucru, mai mult, sublinierea unei tradiții, a unei continuități creatoare.

Fenomenul dramatic românesc se împletește firesc cu întreaga noastră istorie, preocuparea Teatrelor Naționale pentru tot ce e mai valoros în cultura noastră ca și cea universală se leagă de numele unor personalități de prestigiu.

Este drept că epoca noastră înțelege spectacolul de teatru mult mai complex decît la 1816, publicul actual nu mai are naivitatea sau ușurința de pe vremea lui Alecsandri, dar, tocmai pentru aceasta, teatrul de azi conduce spre o treaptă superioară. Continuator al unui trecut zbuciumat dar prestigios, omul de teatru din zilele noastre își datorează existența înaintașilor, revenindu-i, tot de la aceștia, datoria actului de cultură, a justificării unei moșteniri valoroase. Noua condiție a artei dramatice la noi — teatrul aparține unui întreg popor — implică demnitate și valoare, iar munca colectivelor dramatice de azi, mîine intrate în istoria unei culturi, succesele de prestigiu obținute la Paris, Veneția, Budapesta, iar de curînd la Zagreb, dovedesc o continuitate creatoare, realizări artistice de seamă ; totodată — omagiu celor care au fost și respect pentru contemporani.

Octavian STOICA

Opinii universitare

VALOAREA COLECTIVULUI ARTISTIC

Valoarea unei colectivități este dată atît de nivelul mediu al componenților săi cît și de coeziunea acestora. La noi există multe formații artistice valoroase. Astfel corul *„Madrigal"*, devenit în scurt timp copilul preferat al melomanilor noștri, se remarcă prin contopirea celor treizeci de personalități într-un singur tot, într-o singură vibrație artistică, modelată de părintele său spiritual, Marin Constantin. O altă formație, de data aceasta instrumentală *„Musica nuova"*, care cuprinde interpreți de prim rang, dovedește că prin subordonarea personalității individuale dorinței generale de a săvîrși un adevărat act de cultură se pot obține performanțe deosebite. Și exemplele ar putea continua. Din păcate, mai sînt unii care consideră că a cînta în orchestră sau cor este un lucru lipsit de răspundere, care se poate face oricum. *„la grămadă"*. Teatrul de Operă și Balet din București numără în rîndurile membrilor săi nume ca Zenaida Pally, Elena Cernei, Arta Florescu, Dan Iordăchescu, Nicolae Herlea ș.a., care datorită înaltelor calități muzicale interpretative sînt apreciați la Paris și Moscova, la Milano și New York, pe orice mare scenă muzicală a lumii au cîntat. Acest colectiv de prim rang nu dispune însă de formații orchestrale și de cor compatibile cu nivelul instituției respective. Există un decalaj valoric evident între aceste partide și soliștii amintiți, cît și față de regizorii sau dirijorii care ne fac și ei cinste, atît în țară cît și peste hotare. Și e păcat ! Spectatorul modern vine la operă pentru a urmări o realizare complexă și de un nivel ridicat, nu numai pentru a asculta pe cutare sau cutare solist. Dezinteresul, lipsa de atenție și seriozitate duc uneori la interpretări submediocre, la *„fiasco"*-uri penibile. Pornind de la această idee ne-am adresat unor studenți, frecvenți spectatori ai reprezentațiilor primei noastre scene lirice.

„Nu puține sînt serile — ne spune *Mircea Dascălu* — cînd ești nevoit să recunoști că partida corală sau anumite compartimente din orchestră n-au fost la înălțimea soliștilor. *„Traviata"*, opera cea mai cunoscută din întreg repertoriul liric, se cîntă de către orchestră de foarte multe ori într-un ton melodramatic dus pînă la desuetudine încît nu e de mirare să auzi exclamațiile unor spectatori : *„Nu mai e la modă, s-a învechit !"*. Nu. Capodoperele rămîn capodopere, totul e să știi a le interpreta și nu o dată orchestra noastră dă dovadă de lipsă de gust pentru frumosul din muzică. Resurse există incontestabil. Mărturie stau spectacolele cu anumiți interpreți sau dirijori străini care fac pe membrii săi să se mobilizeze, să-și etaleze adevărata valoare. Dar de ce numai atunci ? Un artist nu poate fi un funcționar dezinteresat. Sau, un exemplu privind corul. În repetate rînduri am avut sentimentul că nu există aici o disciplină profesională, că membrii formației nu sînt conștienți de menirea lor, nu sînt pătrunși de un sentiment profund al trăirii emoționale. Astfel, în timpul unui duet sau între două arii, cînd se află în scenă, corul este comentatorul mut al acțiunii. Dar dacă ai *„norocul"* să stai în față ți-e dat să asiști la adevărate *„șuete"* care nu au cîtuși de puțin legătură cu acțiunea.

„Problema calității spectacolelor de operă, observă *Dan Buciu* — mi se pare foarte importantă. În ipoteza unui ansamblu de valoare mediocră, gustul publicului nu va putea fi bine educat deoarece nu se va putea promova decît un anumit tip de repertoriu, evitîndu-se lucrări mai dificil de executat. Răspunderea unor spectacole nu întotdeauna la nivelul dorit apasă pe mai mulți umeri, dar principalul vinovat rămîne *rutina, inerția*. Acestea își pun pecetea, printre altele, și pe un aparat coral greoi (la propriu și la figurat) și dezinteresat, ca și pe o orchestră cu posibilități reale, dar înecate în plictis, obișnuință, poate indiferență.

„În ce privește orchestra Operei — ne spune *Anton Dogaru* — cred că se impune : în primul rînd ridicarea profesională necontenită a membrilor săi, iar în al doilea rînd înlocuirea cadrelor rutinate, dezinteresate în ridicarea nivelului spectacolelor. În plus, o cît mai mare colaborare cu mari personalități dirijorale, modele de interpretare și de concepție pentru repertoriul din toate timpurile (clasic, romantic, modern). Am dori cu toții o orchestră care să se transforme din simplu acompaniator în colaboratorul egal al celor mai proeminente prezențe scenice ale teatrului nostru de operă. Formația corală, după părerea mea, cu toate deficiențele ei, este într-un vădit progres și acest lucru se datorește în primul rînd conducătorului său, excelentul dirijor Stelian Olariu.

Într-una din convorbirile avute nu de mult cu maestrul *Stelian Olariu*, acesta ne sublinia greutățile pe care le-a întîmpinat și pe care le mai întîmpină : *„Sînt opere care deși se cîntă de zeci de ani necesită a se reveni din nou la solfegierea partiturii. Se fac greșeli muzicale... „tradiționale", moștenite „din tată în fiu". Opera de reconstrucție a corului nu se poate face bătînd din palme. Totuși am certitudinea că în scurt timp formația va depăși actualul nivel. Intenționăm să pregătim cîteva apariții în concerte, care cred că vor stimula formația și vor aduce un plus de rodare, în sensul bun al cuvîntului"*.

Intențiile și chiar unele rezultate sînt încurajatoare, dar nu este suficient. Colectivele Operei bucureștene trebuie să fie un model demn de urmat pentru toate celelalte formații. Toată lumea este interesată în acest sens, chiar marile personalități pe care le citam la început sînt direct legate de acest lucru. Oare nu constituie pentru ei un stimulent atunci cînd cîntă în mijlocul unor ansambluri valoroase, ale căror compartimente — cor, soliști, orchestră — duc împreună o întrecere nobilă, pentru frumos, pentru artă ?

Cristian MIHAILESCU

S-a găsit dirijorul, se caută un violoncelist!

La cererea insistentă a publicului, „Festivalul Mozart", organizat de Conservatorul „Ciprian Porumbescu", s-a repetat duminică 18 decembrie. Dirijorul primului concert, plecînd între timp din țară, această misiune a revenit profesorului Dumitru Pop. Prima și ultima repetiție cu noul dirijor fusese programată chiar în ziua concertului, la orele 18. Toată lumea a venit la ora fixată cu excepția... dirijorului. 18.15 ; 18,30; 18,45... mister: dirijorul nu sosește. E lesne de imaginat starea de tensiune a soliștilor. Ca o soluție pentru moment, Aurel Niculescu, student în anul V și violoncelist în orchestră, s-a oferit cu timiditate să-l înlocuiască pe... dirijor. Zis și făcut. Repetiția s-a desfășurat în mod normal. Dar lanțul surprizelor este nesfîrșit. Timpul trecea și mult așteptatul dirijor titular nu apărea. 19,45; 19,55... Publicul umpluse sala. 20 ; 20,05 ; 20,07 ; 20,08. Tot nimic. Privirile tuturor se întorc spre „dirijorul" improvizat de la repetiție. Un moment de ezitare, parcă o clipă de deliberare și capul lui Aurel Niculescu se apleacă în semn de aprobare.

Prima lucrare — „Concertul pentru flaut, harpă și orchestră". Totul merge strună. Remarcăm încă o dată muzicalitatea deosebită a flautistului, tonul deosebit de cald al harpistei. (În ciuda cronicii din „România liberă" care a produs pur și simplu stupoare în rîndul celor care au ascultat primul concert !). Aplauzele izbucnesc confirmînd valoarea ridicată a interpretării și nu încetează decît cu acordarea unui bis. Același lucru se întîmplă și după uvertura la „Nunta lui Figaro", care a fost reluată în întregime, semn al revelării unui dirijor neașteptat de talentat, care a condus cu siguranță orchestra și ea deosebit de receptivă. Concertul se încheie, dar un nou spectacol are loc în „culise". Studenții din orchestră și din sală îmbrățișează cu emoție pe eroul spectacolului, care a avut curajul să ia o hotărîre într-un moment decisiv, de care depindea în ultimă analiză prestigiul Conservatorului.

C. MIRICA

„Decembrie".

Desen de Marian MATEESCU

DE VORBĂ CU ARTISTUL POPORULUI MILUȚĂ GHEORGHIU

În legătură cu aniversarea a 150 de ani de teatru cult românesc, precum și despre îndelungata sa activitate teatrală, artistul poporului MILUȚĂ GHEORGHIU a avut bunăvoința să ne spună următoarele:

— Actul de naștere al teatrului românesc a fost semnat la Iași, în prezența mitropolitului, de către Gheorghe Asachi. Teatru s-a făcut și mai înainte, dar **„breșa în străinomanie"** a fost făcută de Asachi. Acesta este un act de cultură deosebit de important.

— Scena, maestre, a fost slujită de foarte mulți îndrăgostiți de artă. Dumneavoastră ați pășit în teatru...

— Am debutat în anii direcției lui Mihail Sadovea-

nu, fiind încă elev al Conservatorului. Era în anul 1915 și cum actorii erau în majoritate mobilizați, am fost solicitat pentru rolul Ciubăr-Vodă din drama **„Despot Vodă"** de Vasile Alecsandri. Tot în acest timp am jucat și-n **„Fîntîna Blanduziei"** alături de Aglae Pruteanu și State Dragomir, din a cărui clasă făceam parte. Ei mi-au fost adevărații profesori.

— Ați început, deci, cu Alecsandri...

— Da, am început cu piese din repertoriul național pe linia tradiției Naționalului ieșean.

— Tot despre Alecsandri am dori...

— Adică despre Chirița, nu? Aici am ajuns la solicitările insistente ale lui Mihail Sadoveanu. Jucînd în 1929 un rol în piesa **„Mătușa lui Carol"**, spectacol vizionat și de Sadoveanu, acesta a insistat ultimativ să joc în rolul Chiriței. Comedia a fost montată în regia lui Aurel I. Maican. Savurosul comic de limbaj și de situație al piesei lui Vasile Alecsandri a făcut ca încă de la primul spectacol succesul să fie uluitor. Din 1930 și pînă astăzi am dat 1353 de spectacole cu Chirița pe scenele tuturor teatrelor din țară.

— Cred că pentru dumneavoastră, ceea ce se numește trac...

— Greșit, complet greșit! Am avut și am trac! Fiecare confruntare cu publicul constituie pentru actor un debut.

— Care public v-a plăcut mai mult?

— Joc cu plăcere pe orice scenă, dar publicul ardelean gustă cel mai mult un spectacol Alecsandri.

— Dar despre publicul studențesc ce ne puteți spune?

— Numai lucruri bune! Afluența de public studențesc la spectacolele Teatrului Național din Iași constituie un fapt de care trebuie ținut seama. Studenținea se remarcă prin gust și spontaneitate, iar pentru actor este o plăcere să joace în fața unui astfel de public. Spre deosebire de anii studenției mele, educației spre frumos prin teatru i se dă astăzi o importanță mai mare. Aș mai avea ceva... Aș vrea mai mulți studenți la **„un bilet în plus"** în fața Teatrului...

— Maestre, ați scris cronici teatrale?

— Nu, niciodată! Pe cele scrise de alții le-am citit cu plăcere dar nu am reacționat public la ele, nici la cele nefavorabile.

— O ultimă întrebare: aveți de gînd să vă publicați amintirile?

— În cariera mea teatrală am văzut multe, știu multe istorii și vesele și triste. Le voi dezvălui, fără îndoială!

— Cînd?

— „...te rog menajarisăște-mă... nu face abuz de slăbiciunea unei gingașă ființi; dacă mă iubești... dacă-ți sînt scumpă... fii delicat..."

Tiberiu BRAESCU

ACASĂ LA LAMPEDUSA

Prințesa Alexandra di Lampedusa — văduva scriitorului — locuiește singură în palatul său din Palermo.

„Soțul meu — afirma ea unui ziarist englez — era caustic, nu acorda importanță îmbrăcăminții, nu îi era ușor să abordeze oamenii. El citea și studia aproape toată ziua.

Niciodată nu pleca de acasă fără un volum din Shakespeare în valiză, care îl consola cînd vedea lucruri dezagreabile.

Aveam aceleași gusturi în pasiunea noastră pentru citit.

Viața pentru noi nu avea nici un sens fără Shakespeare sau Goethe.

Am fost amîndoi încîntați să-l descoperim pe Trollope, pe care mi-l citea cum făcea și cu Shelley sau Keats, pe care îi numea cei doi arhangheli ai săi.

Cît despre Shakespeare, nu ni-l citeam reciproc, ci fiecare pentru el."

Gioacchino Lanza Tomasi, duce de Palma, adoptat de Lampedusa puțin înainte de moartea sa în 1957, a fost modelul pentru Tancredi, tînărul revoluționar garibaldian interpretat în film de Alain Delon. Gioacchino este jurnalist la un ziar de stînga din Palermo.

Baronul Luigi Bordonaro di Chiaramonte este tipul aristocratului sicilian luat ca model de Giuseppe di Lampedusa pentru personajul său principal — prințul Salina. În palatul său stil Ludovic XVI există într-adevăr astfel de bogății ca pictorii primitivi ai Școlii din Siena, pînze de Rubens, Van Dick, Breughel, Canaletto. Baronul lua ceaiul în fiecare după amiază la ora 4 într-una din cele 62 de camere ale reședinței sale.

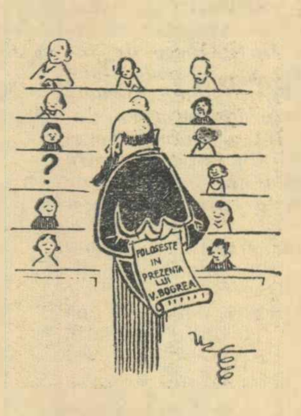
Lampedusa a scris despre străbunicul său și a plasat acțiunea în 1860, dar s-a inspirat de fapt din existența nobilimii siciliene a epocii sale: persoanele pe care le-a cunoscut au urmărit mai tîrziu „Ghepardul", cu Burt Lancaster, filmat în mediul lor, în palatele lor și chiar luînd parte la secvențe ca... figuranți.

Eroii „Ghepardului" mai trăiesc încă în Sicilia...

Constantin ROMAN

ANECDOTE UNIVERSITARE

V. Bogrea — fost pentru scurtă vreme (a decedat de tînăr) profesor de Clasică la Cluj, era un mare spirit enciclopedic încă din anii studenției. Se povestește că însuși N. Iorga atunci cînd își începea prelegerea întreba: „Bogrea e în amfiteatru?" Dacă i se răspundea da, marele profesor și enciclopedist își scotea notițele, renunțînd să vorbească liber. Savantul se temea să nu fie prins cu vreo inexactitate!

Șeful catedrei de Drept de la Iași era profesorul Cantacuzino. Proaspăt întors de la studii din străinătate, lui N. Titulescu i se încredințează să țină un curs paralel cu cel al profesorului. La examen, cînd unul dintre studenți își dezvolta tema, este oprit de profesor: „Am spus eu la curs asemenea lucruri?"

„Nu — răspunde studentul. Dar eu am urmat la domnul Titulescu".

„Ascultă — zise profesorul — o fi el Titulescu, dar eu sînt titularul".

La un examen cu George Călinescu un student a primit nota maximă după următorul dialog:

Profesorul **(arătînd o reproducere din pictura italiană): Iată aici o scenă care se petrece pe timp de noapte. Pictorul, pentru a distinge făpturile, luminează scena cu un opaiț. Pictorul modern ar pune, bineînțeles, în locul opaițului, un bec electric. Dar ce însemnătate a avut pentru pictură opaițul?**

Studentul: **Clarobscurul!**

Profesorul: **Fugi!...**

*

Profesorul întreabă pe un student:

— Cine este Petrarca?

— Petrarca este soția lui Dante — răspunde foarte concis studentul.

Caricaturi de N. CORNELIU

La un alt examen, de pedagogie generală, un student care nu știa decît prima chestiune de pe bilet, părîndu-i-se că profesorul nu ascultă atent (privea pe geam) a reluat același subiect de la capăt. La un moment dat profesorul întreabă:

— Ce faceți, tovarășe, fixarea cunoștințelor?

TELEPATIA DIN NOU ÎN ACTUALITATE

Ziarele au consemnat nu de mult interesante experiențe de telepatie care au avut loc în Uniunea Sovietică. Între doi oameni aflați la o distanță relativ mare a avut loc un transfer de informații fără a se folosi vreun mijloc de comunicație. Fenomenele relatate sînt încă incredibile, dar ele nu sînt unice. Istoria atestă alte exemple dintre care două sînt cel puțin impresionante.

Eroul uneia dintre ele este Apollonios din Tyane și întîmplarea e povestită de Philostrate într-o biografie pe care i-o consacră cunoscutului filozof antic. Dar iată faptele. În momentul în care, la Roma, Clement asasina pe la ora prînzului pe împăratul Domițian, Apollonios vedea la Efes acest eveniment. În acel moment Apollonios vorbea mulțimii. Deodată el coboară vocea, ca și cum ar fi fost cuprins de o spaimă bruscă, după care-și reia discursul fără ca vocea sa să mai aibă forța obișnuită. Continuă totuși să vorbească, absent ca un om care vorbind se gîndește la altceva. Apoi tace ca și cum și-ar fi pierdut șirul gîndurilor și aruncă priviri înfricoșate spre pămînt și după ce face cîțiva pași înainte strigă: „Lovește tiranul!" Întregul Efes care asista la discurs este cuprins de emoție. Apollonios ezită, apoi anunță: „Fiți tari efesieni, tiranul a fost ucis azi. Ce zic eu azi? Pe Minerva! El a fost ucis chiar în momentul în care eu m-am întrerupt". Asistența crede că filozoful a înnebunit. Dar mesagerii veniți ulterior le anunță noutatea și depun mărturie în favoarea lui Apollonios: „Moartea lui Domițian avusese loc în ziua și momentul în care fusese anunțată de către filozof".

Un alt eveniment asemănător are loc spre sfîrșitul secolului XVIII și în acesta este implicat celebrul teozof suedez Swedenborg, a cărui influență asupra lui Balzac e binecunoscută. Pe la sfîrșitul lunii septembrie a anului 1759, într-o sîmbătă, pe la ora 4 după-amiază, Swedenborg revine din Anglia și se oprește la Gothenburg, la unul dintre amicii săi. Spre ora 6 el intră în salon palid și comunică unei asistențe, formată din vreo 15 persoane, că în același moment chiar izbucnise un incendiu la Stockholm, la Sudermalm și că focul se apropie cu repeziciune de casa sa. El precizează că deja locuința unui prieten pe care-l numește a fost transformată în scrum și că propria sa locuință este în pericol. La ora 9 el revine și anunță bucuros că incendiul se oprise la trei locuințe mai departe de propria sa locuință. În aceeași seară guvernatorul e informat și dimineața Swedenborg e chemat în fața acestuia, unde va descrie cu minuțiozitate incendiul în toate fazele sale. Luni seara sosește la Gothenburg o ștafetă care aduce știrea incendiului, ce avusese realmente loc și este descris exact în termenii în care o făcuse Swedenborg. Și localitatea se afla la 30 de leghe de Stockholm...

Faptele nu au nevoie de comentarii și cu atît mai puțin de explicații. Simple coincidențe? Excrocherii regizate cu grijă? E puțin probabil. Deocamdată niște enigme, care vor fi mai devreme sau mai tîrziu descifrate.

Marian POPA

Sprijin hotărît cauzei drepte a Vietnamului luptător

Adunarea studenţilor din centrul universitar Bucureşti

În cadrul festivităţilor prilejuite de împlinirea a 6 ani de la înfiinţarea Frontului Naţional de Eliberare din Vietnamul de sud, miercuri după-amiază a avut loc o adunare la Casa de cultură a studenţilor din Capitală. Au luat parte sute de studenţi români şi străini din centrul universitar Bucureşti.

Adunarea a fost deschisă de Mircea Angelescu, membru în Biroul Comitetului national de solidaritate cu lupta poporului vietnamez, care a arătat că înfiinţarea F.N.E. din Vietnamul de sud a constituit un eveniment de importanţă istorică în lupta pe care o duce poporul vietnamez pentru independenţă, libertate şi suveranitate naţională. A luat apoi cuvîntul Nicolae Irimie, preşedintele Consiliului Uniunii Asociaţiilor Studenţilor din centrul universitar Bucureşti. Cea de-a VI-a aniversare a Frontului Naţional de Eliberare din Vietnamul de sud — a spus vorbitorul — are loc în condiţiile în care forţele patriotice desfăşoară o luptă eroică împotriva trupelor agresoare ale S.U.A. şi sateliţilor lor. Timpul care a trecut de la crearea sa a demonstrat că F.N.E. este unicul reprezentant autentic al poporului din Vietnamul de sud. Strîns legat de aspiraţiile şi lupta poporului său, F.N.E. a realizat unirea tuturor forţelor şi elementelor patriotice şi democratice în jurul unui program politic comun. Sub conducerea sa, populaţia din regiunile eliberate munceşte cu entuziasm, obţinînd rezultate importante în construcţia economică şi socială.

Referindu-se la acţiunile samavolnice ale imperialismului american, vorbitorul a subliniat că intensificarea agresiunii în Vietnamul de sud, bombardamentele barbare împotriva satelor şi oraşelor, spitalelor şi şcolilor din R. D. Vietnam constituie o flagrantă încălcare a normelor celor mai elementare ale relaţiilor internaţionale.

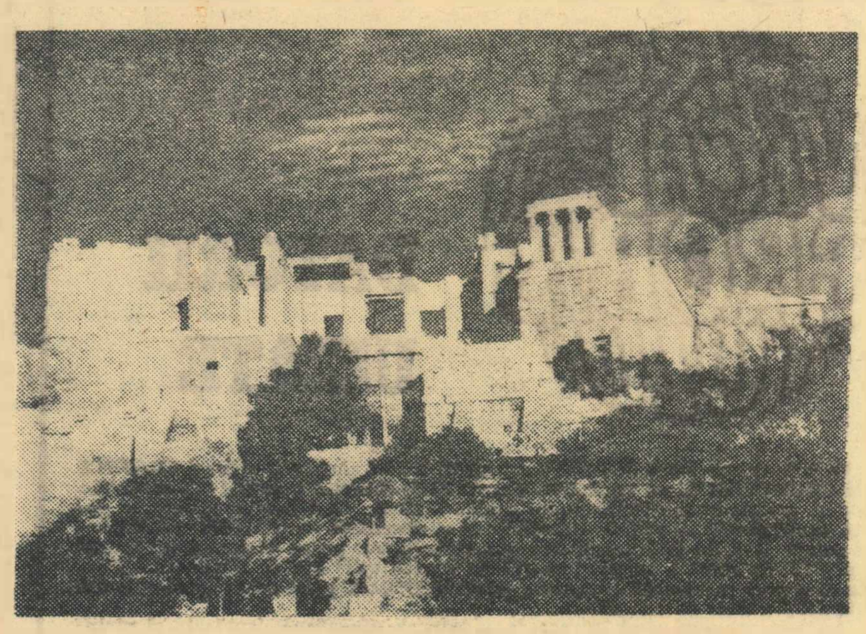
Cu ocazia celei de-a VI-a aniversări a Frontului Naţional de Eliberare — a spus în încheiere vorbitorul — studenţii români, alături de întregul nostru popor, îşi reafirmă sprijinul hotărît faţă de poziţia guvernului R. D. Vietnam şi programul Frontului Naţional de Eliberare — privind rezolvarea problemei vietnameze.

După ce a mulţumit pentru solidaritatea faţă de cauza dreaptă a poporului vietnamez, manifestată şi cu acest prilej de studenţii din Capitală, Lam Que, secretar al Ambasadei R.D. Vietnam la Bucureşti, a spus: Înfiinţarea F.N.E. reprezintă o cotitură în lupta de rezistenţă a poporului vietnamez împotriva agresiunii, pentru salvarea patriei. Imperialiştii americani continuă să intensifice şi să extindă războiul în Vietnam. Sfidînd opinia publică mondială, ei săvîrşesc noi paşi extrem de periculoşi în escaladarea războiului în R. D. Vietnam, ţară independentă, suverană. Poporul nostru — a spus în încheiere vorbitorul — este hotărît să lupte pînă la capăt, să dea o ripostă bine meritată agresorilor. El a exprimat recunoştinţa pentru sprijinul şi ajutorul preţios acordat de România luptei poporului vietnamez.

In cuvîntul lor, studenţii Cian Vii-Sim din R. P. Chineză, Jesus Vasquez din Venezuela şi Adam Maurice din Angola, care studiază în centrul universitar Bucureşti, s-au referit la însemnătatea creării Frontului Naţional de Eliberare, a luptei pe care o duce poporul vietnamez. Subliniind că poporul vietnamez se bucură de sprijinul larg al tuturor popoarelor iubitoare de pace, vorbitorii şi-au ridicat glasul împotriva actelor barbare săvîrşite de agresorii americani asupra unui popor paşnic, care îşi apără fiinţa naţională. Ei şi-au exprimat solidaritatea deplină faţă de cauza dreaptă a luptei poporului vietnamez, faţă de aspiraţiile sale nobile.

In încheiere, studenţii români şi străini care învaţă în Capitală au adresat telegrame Frontului Naţional de Eliberare din Vietnamul de sud şi comandamentului garnizoanei oraşului Hanoi. Ei îşi reafirmă solidaritatea frăţească cu lupta eroică a poporului vietnamez pentru apărarea independenţei şi suveranităţii patriei sale şi îi urează noi victorii în lupta împotriva agresorilor. Sîntem convinşi, se spune în telegrame, că voinţa poporului vietnamez de a-şi hotărî singur soarta va fi încununată de succes.

A fost prezentat apoi un program de filme documentare despre viaţa, munca şi lupta eroică a poporului vietnamez.

În patria lui Hippocrate

Încă din ţară m-am bucurat nespus cînd am aflat că una din excursiile care se vor face, în cursul vizitei noastre în Grecia, va avea ca punct terminus insula Cos, în care a trăit şi a murit Hippocrate. Şi iată ziua mult aşteptată. La patru după-amiază ne îmbarcăm pe „micuţul" vas Semiramis care ne-a purtat mai mult de 16 ore spre insula visată.

Am coborît în cîteva „vedete" şi iată-ne debarcaţi pe insulă. Aici eram aşteptaţi de oficialităţile oraşului care, după ce ne-au urat bun venit, ne-au invitat în maşini. Am pornit să vizităm monumentele oraşului, teatrul antic, ruinele, muzeul.

Plini de emoţie am participat la procesiunea hippocratică în Asclepion. Aici ne-au primit opt fete tinere, aşezate de o parte şi de alta a impunătoarelor scări, fiecare din ele îmbrăcată cu veşminte de altă culoare.

Cu tot cadrul festiv sîntem asaltaţi de vînzători ambulanţi cu vederi, pliante, reviste, amintiri; nu poţi scăpa pînă nu cumperi cîteva obiecte ca „souvenir".

E foarte cald. Vegetaţia luxuriantă, smochinii, portocalii şi mai ales „sălciile încărcate" — cum le spunem noi măslinilor — îţi încîntă ochiul la tot pasul.

De undeva, din depărtare, se aud sunetele monotone dar pătrunzătoare ale unui instrument asemănător cu fluierul.

În liniştea care s-a aşternut, în prezenţa a mii de oameni — foarte mulţi localnici au venit şi ei — vedem cum pe vechile ziduri imense, apar, îmbrăcate în alb, cu rochii pînă-n pămînt, purtînd sandale lejere în picioare, fete cu părul strîns într-un coc impunător, ţinînd pe umeri coşuri mari, care, aveam să descopăr mai tîrziu, erau pline cu petale de trandafiri roşii, galbeni sau roz. Apoi alte fete şi altele înaintează încet pe marginea zidurilor spre centru unde sînt cele peste 80 de scări mari.

Cînd grupul din dreapta se întîlneşte cu cel din stînga, din spate apar trei băieţi tineri îmbrăcaţi în frumoase costume verzi, purtînd în jurul frunţii lauri şi cîntînd din instrumente străvechi.

În spate reapar alte grupuri şi întregul convoi trece apoi prin faţa pietrei unde este jurămîntul hippocratic, citit în limba greacă veche: „Jur pe Apollo medicul, pe Asklepios, pe Hygeia şi pe Panacheia, luînd ca martori pe toţi zeii şi zeiţele..."

În subsolul răcoros al Casei hipocratice internaţionale a avut loc a V-a masă rotundă intitulată „Hippocrate şi medicina hippocratică" în care s-au discutat printre altele „Aforismele hippocratice", „Anestezia în epoca hippocratică". „Originea artei medicale balcanice" „Etica hippocratică şi etica medicală de astăzi", „Internaţionalitatea medicinei şi pacea". S-a pomenit aici de „Cartea medicală a păcii", care printre altele arată că „medicul trebuie să-şi consacre întreaga sa viaţă umanităţii"

Cît de actual e jurămîntul hippocratic! Iată cîteva din paragrafele care se referă la etica medicală. Medicul trebuie să fie un exemplu pentru ceilalţi oameni din jur, un om de încredere sub toate aspectele: „Prin probitate şi prin castitate îmi voi menţine curată viaţa şi profesiunea mea" şi mai departe: „În orice casă va trebui să intru, voi merge acolo numai spre binele bolnavilor". Profesiunea medicală, deşi una din cele mai nobile profesiuni, e contrară vanităţii: „Munca noastră este cu atît mai frumoasă cu cît sîntem mai modeşti". Tot Hippocrate spunea că „Medicul trebuie să fie medic nu numai prin titlul său, ci prin faptele sale, căci altfel nu seamănă decît cu figuranţii care apar în tragedii, ei au aparenţa, masca şi îmbrăcămintea actorilor, fără a fi actori".

Aş încheia aceste însemnări cu partea finală din jurămînt în care se arată că „Dacă voi îndeplini pînă la capăt acest jurămînt şi îl voi onora tot timpul, să-mi fie permis să mă bucur de toate plăcerile vieţii şi ale artei, cinstit fiind pentru totdeauna de către oameni. Dar dacă îl voi viola şi voi deveni sperjur, să mi se întîmple tocmai contrariul".

Să recunoaştem că toate acestea sînt la fel de valabile şi azi. Vizitarea patriei lui Hippocrate a fost un minunat prilej de a ni le reaminti.

Dr. Gh. BUNGHEZ

AGENDA

● Duminică 18 decembrie a.c. au părăsit Capitala delegaţiile Uniunii Naţionale a Studenţilor din Anglia, Ţara Galilor şi Irlanda de Nord (N.U.S.E.W.N.I.) şi a Uniunii Studenţilor Scoţieni (S.U.S.) care, la invitaţia U.A.S.R., au făcut o vizită în ţara noastră. La plecarea de pe aeroportul Băneasa oaspeţii au fost conduşi de către tovarăşii MIRCEA ANGELESCU, preşedinte al Consiliului U.A.S.R., DINU POPESCU-BĂRAN, vicepreşedinte al Consiliului U.A.S.R., NICOLAE IRIMIE, preşedintele Consiliului U.A.S. — Bucureşti, şi ROMULUS BENA, şeful comisiei internaţionale a Consiliului U.A.S.R.

● Sîmbătă, 17 decembrie a.c., s-a înapoiat în ţară o delegaţie a U.A.S.R. condusă de tovarăşul ION VEREANU, membru al Consiliului U.A.S.R., care a făcut o vizită în R.S. Cehoslovacă. La sosire, delegaţia a fost întîmpinată de către activişti ai Comitetului Executiv al U.A.S.R. şi redactori ai revistei „Viaţa studenţească".

CRONICA MICROBISTULUI

DATORII UITATE

Ca o nostalgie lesne de înțeles aștern pe hîrtie rîndurile ultimei CRONICI A MICROBISTULUI pe anul 1966. (Curiozității firești a unora ii voi răspunde că, deși revista noastră mai apare o dată înainte de 1 ianuarie, această rubrică săptămînală — atît de discutată și răsdiscutată — va fi detronată pentru prima dată de la inaugurarea ei ; cititorii vor putea afla motivul numai în pagina de sport a numărului „Vieții studențești" din 30 decembrie. Pînă atunci, și pînă în ziua de 7 ianuarie (cînd CRONICA va fi reluată), să stăruim puțin asupra unor datorii uitate.

Au fost vremuri cînd întrecerea viguroasă din arenă, isprăvile și virtuțile sportive au inspirat pagini antologice pătrunse de fiorul efuziunii lirice sau de înalta meditație filozofică. Homer și Pindar olimpianul, Xenofon, Sofocle, Pitagora și Euripide — în literatura clasică, London și Giraudoux, Mauriac, Lenz, Cocteau, Hemingway și Camus — în timpurile moderne, sau Ionel Teodoreanu și Victor Ion Popa, George Călinescu și Camil Petrescu — la noi în țară, au abordat fără prejudecată mereu tînăra și generoasa temă a sportului.

În ceea ce-i privește pe mușchetarii scrisului sportiv de astăzi n-avem a spune decît că ei se străduiesc cu destul succes să-și urmeze și sub acest aspect iluștrii înaintași. Exemplele se găsesc și aiurea, se găsesc și în paginile presei noastre sub semnăturile lui Eugen Barbu, Dan Deșliu, Constantin Chiriță, Fănuș Neagu sau Ion Băieșu. Se pare însă că mulți dintre cei care și-au făcut o profesie (altfel destul de bănoasă) din a instrui și a educa pe eroii de legendă ai stadioanelor nu privesc cu simpatie „amestecul" scriitorilor, văzînd în literatura sportivă nu un aliat (cum trebuie să fie și cum este), ci un potrivnic. Aș spune că noi toți — antrenori, gazetari sau activiști sportivi — ne-am cam uitat datoria de a pune la îndemîna tinerilor cartea sportivă și de a-i determina s-o citească. Inutil să mai demonstrăm aici cum o pagină excelentă de literatură sportivă poate aduce pe cineva pe teren sau poate facilita un record, inutil să ne mai lamentăm. Avem deja în față o inițiativă excelentă, care trebuie, evident, urmată.

Secolul 20 ne-a oferit — cu al său număr 10 — nu mai puțin de 200 de pagini de mare literatură sportivă. Se citesc pe nerăsuflate aceste minunate pagini ale unor scriitori de neuitat, pentru că ajută cititorul să vadă în sport spectacolul ce reprezintă „vigoarea vitală a umanității", pentru că trezesc deopotrivă interesul microbistului dar și al celui care n-a luat niciodată loc în vreo tribună. Presa noastră n-a lăsat neobservat evenimentul apariției acestui prestigios volum al Secolului 20. „Contemporanul", „Luceafărul" sau „Informația Bucureștiului" l-au consemnat și aplaudat. Practic, însă, inițiativa a fost urmată deocamdată numai de „Scînteia tineretului" care a consacrat o pagină unei interesante și eficiente discuții despre cartea sportivă.

„Viața studențească" o cităm, cu toate regretele, la negativ. Dar numai pe anul 1966 ! Pentru că intenționăm să ne facem o obișnuință din a publica fragmente din literatura sportivă de calitate, însemnări despre personalitățile care au practicat sportul (Ronsard, Goethe, Tolstoi, Joliot-Curie, Camus, Musil Hemingway, Montherlant, Eugen Barbu, Ascanio Damian ș.a.), discuții pe tema literaturii sportive și a activității de editare și popularizare a ei...

Zola spunea : „Aș vrea să văd astăzi întreg Parisul aruncînd pe un cîmp imens discul și sulița !... Să credem și să luptăm pentru cultura inteligentă și întăritoare a trupului". Un asemenea vis nu e străin nici preocupărilor noastre de astăzi. În numele lui scriem tot ce scriem la această rubrică și în această pagină, în numele lui vom publica tot ce-am promis mai sus. Și nu ne vom mai uita îndatoririle față de literatura sportivă : la anul și la mulți ani !

G. MITROI

Promovare... cu încetinitorul

Afirmația — rezultat al anchetei întreprinse prin cîteva cluburi bucureștene — trebuie precizată și limitată ; există o preocupare inegală pentru promovarea tinerelor talente în sportul studențesc de performanță — uneori de la un club la altul, alteori în cadrul secțiilor aceluiași club. Dar, mai bine să exemplificăm. „Universitatea" București, un club recunoscut prin valorile sale, promovează cu încetinitorul tinerele talente. Formațiile de volei (masculine și feminine), care activează în seria a II-a, au un singur component din anul I (la fete). Nu știm ce va face la anul antrenorul formației masculine cînd aproape jumătate din echipă va părăsi studenția ?

O situație similară am remarcat și la clubul „I.S.E." Din cele 14 componente ale lotului de handbal (seria a II-a) cinci sînt din ultimul an. În anul I „nu s-au găsit valori certe", spune tovarășul lector ADRIAN VASILIU, secretarul clubului. Oare chiar așa să fie ? Nici un element care, antrenat un an de zile, să devină o speranță ? Aceeași situație și la rugbi. Se pare că la „I.S.E." cei mai „fericiți" sînt fotbaliștii : au fost scutiți complet... de pregătire. Motivul ? Simplu : antrenorul, Ion Ionescu, a uitat că în afară de fotbalul pe care-l joacă la „Rapid" sau în lotul olimpic mai are și obligații la catedră.

Exemplificări de acest gen am găsit și la clubul „Politehnica", unde din cele 12 gimnaste nici una nu e din anul I sau unde printre rugbiști au fost promovați doar doi oameni noi, deși majoritatea componenților lotului sînt în ultimii ani de studii. Similitudini cu „Politehnica" prezintă și clubul „Medicina" — la natație, gimnastică și chiar volei masculin.

Din această înșiruire succintă se poate constata slaba preocupare ce există în secțiile unor cluburi pentru depistarea și promovarea tinerelor talente. Se pare că există deficiențe serioase în sistemul de detectare a posibilităților sportive din anul I. Peste tot același mijloc : cupa anilor I, făcută în pripă și fără consecințe edificatoare. Studenții, în loc să fie supuși unor probe sportive, sînt anchetați în orele de educație fizică, căutîndu-se a se afla ce sport au făcut, unde și ce rezultate au obținut. Astfel la „Politehnica" și „I.S.E." s-a creat în acest fel posibilitatea ca unii studenți să ascundă adevărata lor valoare cu scopul de a rămîne la vechile cluburi.

În cluburile amintite există chiar o optică greșită, dictată de comoditate și de dorința de a se obține rezultate imediate cu un efort minim. De aici goana după sportivi deja consacrați, după „nume". Sîntem de acord ca orice student să facă sport în cluburile studențești, dar nu trebuie să devină sistem „așteptarea" oamenilor deja formați. La baza ridicării calității sportului studențesc să fie atragerea elementelor talentate din anii mici, selectate cu rigurozitate, îndrumate și educate cu grijă, pentru a atinge în viitorul apropiat performanțele de valoare atît de mult așteptate.

Emil VASILESCU

PROGRAM DE DEZVOLTARE ARMONIOASĂ A CORPULUI

Începînd cu această săptămînă, asistenta universitară MARIA IONESCU va prezenta în fiecare sîmbătă o rubrică cu exerciții pentru dezvoltarea armonioasă a corpului.

Ex. I : Poziția inițială : stînd. 1) Pas cu piciorul stîng lateral stînga, ducerea brațelor prin înainte sus ; 2) Revenire cu balansare prin înainte — jos — la spate.

Ex. II : Poziția inițială : stînd depărtat cu mîinile pe șold. 1) Îndoirea trunchiului lateral stînga, cu ducerea brațului stîng la spate și a brațului drept întins sus ; 2) Arcuire ; 3) Revenire în poziția inițială.

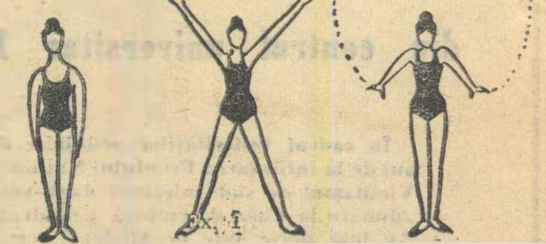
Ex. III : Poziția inițială : stînd, brațele lateral, cu mîna stîngă sprijinită. 1) Balansarea piciorului drept întins înainte 2) Coborîrea piciorului ; 3) Balansarea piciorului drept întins lateral ; 4) Coborîrea piciorului ; 1—4) Același exercițiu cu piciorul stîng și sprijin cu brațul drept.

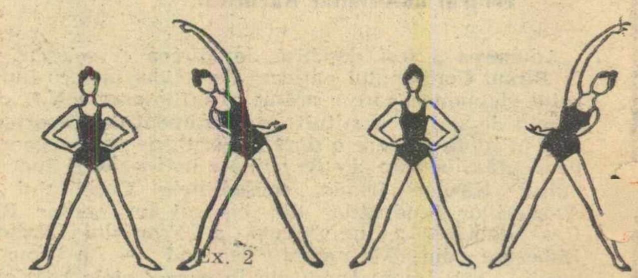
Ex. IV : Poziția inițială : depărtat stînd. 1—2) Îndoirea și arcuirea trunchiului înainte cu mîinile la piciorul stîng ; 3—4) Ridicarea trunchiului, cu arcuirea brațelor întinse oblic sus ; 1—4) Aceeași în partea dreaptă.

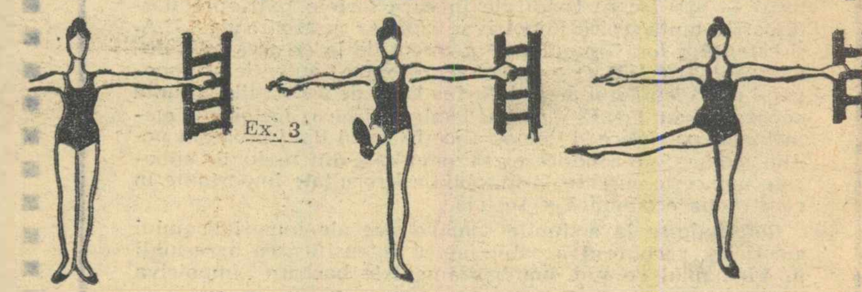
Ex. V : Poziția inițială : stînd ghemuit cu brațele jos pe dușumea. 1) Ridicarea trunchiului cu balansarea piciorului stîng întins, la spate, și cu ridicarea brațelor prin înainte oblic sus ; 2) Revenire în poziția inițială ; 3—4) Același exercițiu cu piciorul drept.

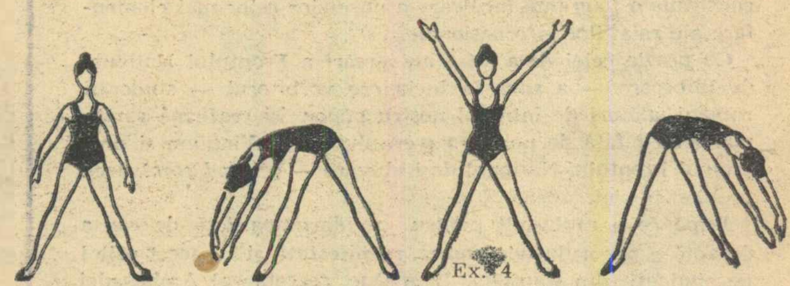
Ex. VI : Poziția inițială pe spate culcat, brațele lateral, cu palmele pe dușumea : 1) Forfecarea picioarelor, întinse, deasupra dușumelei.

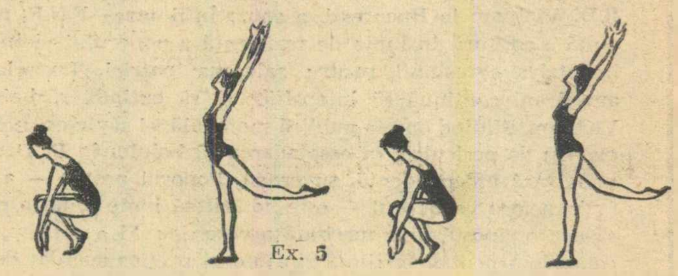
Ex. VII: Poziția inițială: stînd. 1) Săritură îndepărtat, o dată cu ducerea brațelor prin lateral sus ; 2) Revenire în poziția inițială.

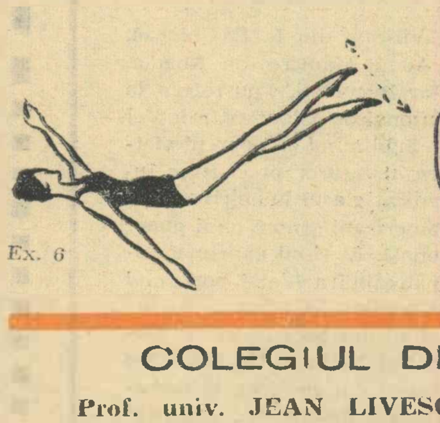

Ex. 1

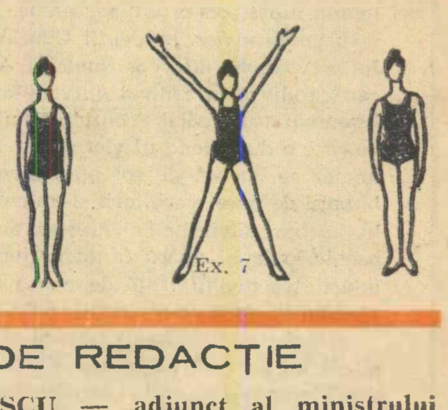

Ex. 2

Ex. 3

Ex. 4

Ex. 5

Ex. 6

Ex. 7

Prezentarea grafică : RADU GEORGESCU

Tiparul : Combinatul poligrafic „Casa Scînteii", București. Redacția : Str. Brezoianu, 13. Telefon : 14 02 15.